4 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul VII, Nr. 45/46, Martie-Aprilie 1960 | Verlagsort München; Redaktion: Germering b. München, Ob. Bahnhofstr. 54, Fernruf 87 15 56 | Einzelpreis 60 Pfg.

Drum prin ceață

de N. CHILIANU

Mă depăn înapoi. Mă întorc mereu cu gândul la anii aceia de răscruce în care s'a petrecut marea catastrofă. Nu mă refer la ce s'a întâmplat în **agoră.** (Faptele acelea își vor găsi și ele într'o zi judecători senini și drepți; ei vor ști poate să răcorească dogorile ce ne mistuie pe noi). Caut să pătrund uriașul clivaj din însuși sufletul României, să înțeleg cum a fost posibilă împărțirea „elitei" în mărturisitori sgomotoși ai marii sclavii și în atleți monumentali ai demnității. Cineva trebuie să scrie într'o zi, fără flăcări, cu lacrimi în ochi și rușine sub epidermă o carte teribilă: **„Trădarea elitelor românești".**

Mă gândesc în primul rând la generația mea, la cei care am crescut între anii 1939—1947 în mijolcul atâtor solicitări. Eram atât de diferiți. Cu câtă gelozie ne despărțeam și de cărarea colegului de bancă dacă din întâmplare o întâlneam: pe atunci individualismul era virtute. Unii dintre noi pipăiau chiar, timid ori apăsat, drumuri care „angajau": Frății de cruce, Tineret Socialist, Țărănist ori Liberal. Simple etichete? Poate ceva mai mult. Făceam în orice caz experiența **alegerii,** în urma unui itinerar cinstit al conștiinței. Deaceea azi nu-mi mai pasă că unii erau „de stânga" și alții „de dreapta". Puneam atâta seriozitate în acele opțiuni, care nu cuprindeau nici umbra unei constrângeri. Insigne, cărți de membru, manifeste — s'au făcut toate scrum. Dincolo de fum și funigei, dincolo de notele răzlețe ale atâtor melodii din alt tărâm (mai știu oare strofa întreagă a vreunui imn?), risipite odată cu mireasma troscotului pe care nu mi-o mai pot imagina, a ramas totuși ceva. Fidelitatea nu față de un nume — oricare ar fi el: toți șefii din portrete s'au coborît în cătușe — ci față de o lime morală. Aceeași care i-a înfrățit în moarte pe Corneliu Codreanu, Ion Antonescu, Maniu, Brătieni. Acum 20 de ani cine urma pe unul nega ipso facto pe celălalt; azi nu găsim destulă smerenie în noi pentru a ne pleca deopotrivă în fața tuturora. Că Românimea a putut tezauriza atâta bărbăție în acest secol e unul din acele semne care ne strecoară în inimi fericirea de a ne fi născut între hotarele de sânge și nenoroc ale acestui neam.

Când strig catalogul acelora care, cot la cot, cu piepturi umflate, pânze de corăbii, am pornit la gornirea vieții pe care o credeam atât de ușor de cucerit, constat că doar câțiva au cedat, mai precis: trei-patru. Ceilalți zeci și zeci au riscat chiar ratarea profesională dar n'au plătit un preț prea scump. Nu pomenesc numele sacre ale acelora care au și intrat în Martirologiu; am Sinaxarul meu personal.

Dar cei mai vârstă, pe care îi voiam exemplari? Cum să deschid acest capitol fără a fi bănuit de aroganță? Nu doresc să condamn pe nimeni ci doar să văd clar. Constat atunci îmbulzirea la ospețele străinului, concesiile totale din partea a sute de depozitari ai inteligenței românești. Firește nimeni nu uită stingerile aureolate; nimeni nu-i uită pe cei semeți și singuratici care tac. Dar oricum valul defecțiunii e prea mare ca să-l putem escamota. Și nu sunt toți aduși de vânturi: cât e de ușor să dai vina pe prisosul de nedemnitate al altor neamuri. Unii au nume grele, nume vechi. Nu e oare mai cinstit să mărturisim cu umilință că pentru pătura intelectuală românească digul onoarei n'a fost suficient de solid, că a cedat la primul atac? Există oare circumstanțe atenuante?

Părinții noștri au făurit acea cetate de vis, pe care n'o pot contempla fără să simt fiorul febrei: România Mare cu perimetrul ei estetic ideal, crescut vânjos în fruntariile dacice. Îmi închipui frenezia ce pulsa în 18 milioane de piepturi în ziua când se putea striga: „am învins în toate bătăliile". Era doar cântecul de biruință — un epinikion — pe care îl puteam cânta după două milenii de așteptare. Și apoi, minunea toată cioburi, sub călcâiul lui Alaric fără să fi cunoscut secolul lui Augustus. Și nu e numai vina Barbarului ci și a noastră. Mă gândesc la legenda aceea frumoasă și crudă a prințului indian, care voind să construiască un mausoleu nemaivăzut soției, transformă an după an toate proectele arhitectonice și, în cele din urmă, înlătură însuși sarcofagul care îi strica pura viziune estetică. Nu cumva cei care vor „să salveze România" o dau la o parte sacrificând însăși rațiunea sa de a fi — onoarea — după cum prințul uitase de impulsul inițial — dragostea? Sunt acestea întrebări prea grave pentru ca cineva dintre noi să aibă vanitatea de a răspunde satisfăcător. Acești 20 de ani de libertate românească să nu fi fost oare decât „visul unei umbre"? Și totuși nu se poate, oricât am fi de obsedați de ideea „ursitei":

The wrong is not in our stars
But in ourselves that we are underlings
(Răul nu stă în steaua noastră
Ci în noi înșine că îi suntem supuși.)

Simțim cum România de mâine crește în cei tineri; ea se oglindește în ochii copiilor de azi, chiar dacă aceștia poartă odioasa cravată roșie de pionier. Cei care vor fi bărbați în putere către sfârșitul acestui secol vor trebui să răscumpere iar totul și poate, mai întâi, să uite și să ierte multe. Părinții noștri au fost eroi pe câmpurile de bătaie; n'au putut să fie și sfinți în viața publică.

Din rușine și noroi România noastră se va ridica iar: „e orb cel care n'o vede" ar zice Bălcescu. La câți dintre noi le va fi dat să-și aducă prinos vrednicia? Oricum esențialul este să se știe într'o zi că îndârjirea cu care am crezut în această ridicare nu poate fi măsurată și că am contribuit la ea pe cât ne-au ajutat puterile noastre omenești.

CHRISTOS A ÎNVIAT

RĂDĂCINI ADÂNCI

Revista bucureșteană **Rumania today,** no. 3 1960, publică sub titlul „An important contribution of Rumanian archeology to the history of mankind" (O contribuție importantă a arheologiei românești la istoria omenirii) un articol al profesorului C. Nicolăescu-Plopșor. Acesta consemnează descoperirea din Valea Dârjovului (Olt) a celor mai vechi urme ale Paleoliticului, sub forma „pietrelor de râu ascuțite". După cum arată autorul, aceste elemente — identificate sigur — schimbă întreaga noastră concepție asupra preistoriei românești. Cum **nu** subliniază semnatarul „securile" din Valea Dârjovului ne ancorează țara în cadrul celei mai vechi culturi omenești și o leagă definitiv, cu sute de mii de ani în urmă, de țările meridionale. Din prima perioadă interglaciară destinul și-a arătat semnele pe meleagurile noastre. Visul lui V. Pârvan e confirmat și depășit; cotul carpatic s'a deslegat de stepa oarbă și ticăloasă privind către soarele sudului nu din primul mileniu înainte de Christos ci dela sfârșitul epocii terțiare. O singură privire aruncată pe harta alăturată e suficientă. Pata albă acoperă elocvent și acuzator pustia căpcăunilor, deșert moral și instrumental de când pitecantropul s'a ridicat în două labe. Rădăcinile noastre sunt imemoriale; iată dece privim cu scârbă la exhibițiile tănțuitorului de „gopak".

Lipitori emerite

„Paradele militare... de zece mai... cu gândul la bonul de prăjitură ce ne aștepta după spectacol. Era singurul potmet cu care istorica zi ne mai ademenea."

Perpessicius

(Contemporanul, 1 ian. 1960)

De anul nou s'au strâns în paginile Contemporanului de la București, ca într'o sinistră menajerie, somitățile culturale din R.P.R. In cușca progresistă se cațără, se gudură și icnesc printre gratii aceleași jigodii care au supt România Mare și mai sug încă în țara robită cu fruntariile sparte. Iată-l pe Eugen Jebeleanu („cît de oportună e uitarea uneori...") ridicând „O cupă de vin pentru 1960, iată-l pe Zaharia Stancu vărsând minciună și venin în cinstea republicii, iată-l pe Tudor Teodorescu-Braniște (o sa vă mirați, nu l-a trăsnit Dumnezeu încă) lăcrămând cu reminiscențe la soarta țărănimii **românești;** Geo Bogza se arată abraș de pace, Perpessicius se autotămâiază sincer sub semnificativul titlu „Nu-mi amintesc...". O șchioapă mai în jos de lozinca „Proletari din toate țările uniți-vă!" tronează optimistul Călinescu, mai cinic, mai dement ca oricând.

Aceștia sunt vasăzică, „culturalii" republicii noi! Ciosvârta, podmetul pomanei care i-a animat sub regimurile azi blestemate în cor, îi mișcă și sub flamura roșie. Acelaș vaer de eunuci spirituali, acelaș sgomot de gogorițe ca și atunci. Trec regimurile politice în România, rămân caracudele. Puțin importă, cine domnește — Carol al doilea, Madam Wolf, nea Ică sau nea Costică —, să plătească numai! Imensa grădină de bălării plantată de politicienii noștri între ultimele două războaie, înflorește sub comuniști, dă roade și-și împrăștie sămânța în vânt. In palatale zidite din ciolane de mucenici și tencuite cu sânge de șerbi valahi se delectează mereu-contemporanii. Țara suferă, țara geme. Pe trupul ei se ghiftuiesc însă și cântă viermii orbi. Lipitorile emerite, pentru care invectivul e o mângâiere și sudalma binețe, n'au cunoscut niciodată decența tăcerii. Se întrec în strigături, de data asta pitiți la umbra ciubotelor muscălești. Și aceasta în limba noastră, în limba celora pe care totdeauna i-au disprețuit!

*

Dar cine, cu umană curiozitate, se va apleca peste broscăria lor sonoră, să le afle pricina voiei bune, se va îngrozi de adevăr. Ce înseamnă acest optimism și această veselie? Mai întâi, se vede de la o poștă, e porunca stăpânului care plătește: „Zi-i, bă!" de inimă albastră, de danț, de zaiafet. Așa fac „culturalii" noștri istorie... cu cobza. Și cu cât cântă mai tare, cu atât li se împâclește mintea și li se scurtează memoria. Despre lucrurile concrete și precise — sovietizarea culturii și îndrăcirea copiilor, suferința necuprinsă a neamului ce tânjește după libertate, crimele păturii conducătoare ce uimesc până și pe botocuzi și pe vânătorii de capete din Noua Guinee —, dumnealor nu știu nimic. Cântă doar și trag cu coada ochiului să ghicească dimensiunile podmetului. Mirajul bacșișului astăzi ca și pe vremea când liceanul Perpessicius participa costumat în Banu Mărăcine la „spectacolul" zilei de Zece Mai, e singurul motor și singura lor noimă în viață.

Cunoscând la refuz stările de fapt din țările de după cortină, un alt motiv mai grav ni se deslușește: șobolanilor le e frică. Chițcăiesc închiși în corabia ce se scufundă încet și sigur, fără să descopere gaura salvatoare. O posibilitate de mântuire ar mai avea: să se întoarcă înspre ei, să-și caute sufletele peticite, în clipe de singurătate și trezie. Să mediteze și să tacă. Nu-i pândește în fiecare zi, hingherul roșu? Nu-i așteaptă la un anume ceas mânia populară? Și dacă râd de judecata lui Dumnezeu și a posterității, să cugete că se apropie Cosașul incoruptibil cu întrebări exacte și penibile.

E prea multă larmă în menajeria de la București. Abuzul, desmățul și logoréa nu miroase a bine. Plutește un iz de moarte. Văzând putreziciunea vătafilor comuniști, noi, cei care slujim Libertății, am avea temei de bucurie. Dar ni se încrâncenă carnea și ni se împăinjenesc ochii gândindu-ne că Gheorghe și Ion mai suferă încă.

Constantin Pascu

La bataille de Salamine continue

par E. LOZOVAN

De l'expérience bi-millénaire de notre peuple qui, pour survivre, a combattu tant de forces anti-romaines liguées contre lui, nous avons appris comment il faut faire face aux défis inhumains. Au vide moral du monde moderne et à sa cruauté nous ne pouvons opposer que la grande leçon que nous a enseignée l'humanisme gréco-latin, incarné dans l'Empire chrétien. Pour nous, face à la terrifiante Asie, qui secrète la tyranie comme elle respire, la bataille de Salamine n'est jamais finie. Notre conscience est habitée par la même inquiétude de ceux qui, à Platées, savajent qu'ils défendaient l'oekoumène.

Le professeur Franz Altheim écrivait que nous sommes au IVe siècle. Ce n'est que trop vrai: l'Empire a de nouveau abandonné la Dacie... **desperans eam posse retineri.** Nous connaissons bien la suite. Que de larmes et de sang nous attend sur la route qui mène au bout de la nuit, où nous retrouverons la liberté humaine, sans avoir consenti à aucune **proskynèse.** Puissions-nous vivre pour pouvoir répéter un jour les vers du chœur des vieillards des «Perses» d'Eschyle: «Les hommes n'auront plus de joug sur leurs langues car le peuple est libre d'exprimer ses pensées et sa volonté, maintenant que les chaînes ont été brisées.»

Pourtant souvenons-nous: St. Augustin, ce témoin lucide d'une autre chute, mourait à son poste dans son diocèse d'Hippone assiégé par les Vandales. Un millénaire plus tard, faisant echo à son geste, Constantin XI Dragasès expirait sur les remparts de Constantinople, ce matin fatal du 29 mai. Comment ne pas rappeler ces précédents aujourd'hui lorsque l'Europe entière n'est qu'une nouvelle Hippone douloureuse, Byzance moderne cernée par l'Infidèle, lorsque nous ne sommes nous-mêmes que des survivants de carnages de tant de portes St. Romain? Comment aussi s'abstenir de proclamer fièrement que ces attitudes-là sont pour nous la mesure des choses d'ici-bas?

Dans cette lumière, le petit fait provincial de l'histoire de la Dacie romaine revêt les traits d'un symbole. Dès le premier millénaire avant Jésus-Christ son destin moral était arrêté. La géopolitique l'obligeait à devenir gréco-latine. Et cela est valable à tout jamais: **elle sera méridionale ou ne sera plus; l'histoire de la Dacie en dehors de l'Europe chrétienne n'a pas de sens.**

Lorsque l'enjeu est si grand — la plus haute conquête de l'homme, l'idéal de liberté qu'a engendré la Méditerranée — rien ne peut nous empêcher de braver tous les Xerxès et tous les Darius. Et cela même si l'unité d'une nouvelle ligue de Corinthe tarde à venir, même s'il n'y a pas de nouvel Alexandre qui lave nos hontes et rachète nos amertumes. Peu importe l'issue de la bataille: tenir jusqu'au bout n'est pas un geste gratuit. Le dernier basileus de Byzance le savait. Il attendit en vain l'aide de Venise, il n'en tomba pas moins sur la brèche, signant ainsi à jamais la norme de vie la plus noble qui soit.

Notre dernier mot doit pourtant être un mot de foi, sans défaillance. Il a été déjà écrit, par un Gaulois, et il est sur la mesure de notre Europe meurtrie: **Illud te reparat quod caetera regna resolvit.** «Tu es restaurée par ce qui détruit les autres royaumes».

Cronică

O carte de istorie. Ion Gheorghe: Automatic Arrest (ed. germană, 1956 — ed 2-a franceză, 1958).

Niște foști prieteni de ai mei, biv vel înțelepți și arhoni politici, mi-au arătat pe dl. General Gheorghe cu deget sibilin: „Il vezi? A ratat! I s'a dus cariera politică pe gârlă!" — „Cum așa?", am întrebat eu cu încruntare de învățăcel. — „Ei, s'a dat, frate, la americani!" Și m'au lămurit asupra pricinii.

Am pășit astfel la descoperirea și apoi, la cercetarea corpului delict. O carte. Nu prea groasă, cu un desen slăbuț pe copertă, dar grea: o carte de istorie.

Ultimul ambasador al României libere la Berlin ne prezintă fără patos, succint, spiritual, jurnalul Domniei Sale de la capitularea Reichului până n 1947. Doi ani de zile în care americanii puneau în Europa bazele unei alte ordini. Cum anume, a văzut-o dl. General Gheorghe „la fața locului"; doi ani de zile a trecut din pușcărie în pușcărie, din lagăr în lagăr, fără să afle nici în momentul când a fost eliberat, motivul arestării.

Nu mă opresc la sguduitoarea descriere a detenței (s'au scris atâtea în epoca noastră), ci voiesc doar să fac niște constatări. Cine a umilit pe ambasadorul țării mele adevărate, mă umilește și pe mine; o batjocură adresată unui general român îmi dogorește și mie obrazul. In întunecata mizerie de la Dachau, de la Seckenheim, de la Kornwestheim eu m'am simțit prezent, pentrucă cel ce reprezenta nația mea, era acolo.

Fapt este, că autorul cărții a fost închis de americani, nu pentru că avea ochi albaștri sau negri ci pentru că avusese o funcție și purta un rang;

Fapt este, că reprezentanții Statelor Unite descriși în carte (Levy, Lissanetz, Drake, Swobtchine sau cum îi mai cheamă) nu par a aparține elitei transatlantice, ba din contra...

Fapt este, că metodele de „reeducare" erau criminale, inumane și nedemocratice.

Ce ar fi trebuit să scrie dl. General? Pentru că **avea datoria** să scrie. Față de istorie, față de nația sa, față chiar de Regele care îl trimisese. (Ce făcea oare Majestatea Sa pe atunci?) Știu, ce mi-ar șopti prietenii mei trecuți: „... mai altcumva... pe la părțile principale... Să stirbească numai puțintel adevărul. Să nu-i supere pe americani. Că ei o să ne elibereze țara. Și o să ne puie în pâine pe toți cei care am tăcut molcum..."

Acuma eu nu prea nădăjduiesc că americanii o să ne elibereze țara. Țara noastră, doar Dumnezeu și credința noastră o va elibera. Sigur, s'ar putea întâmpla ca felurite oști străine (de pildă și americanii) să intre și să o ocupe în acel moment. De aceia cartea d-lui General e o carte de învățături adânci. In primul rând pentru americani. Ca să nu mai facă ce au făcut. Ca să lepede pe acei vistavoi, pe care i-au trimis după 1945 în Europa acolo unde le e locul, anume la gunoi. Că de nu o fac cu grăbire, îi mănâncă rușii fripți. Sânt semne că nepoții unchiului Sam au învățat ceva din cartea de istorie a generalului român; sânt semne că ba.

In orice caz, o Românie **liberă** va ști cine a ratat și maicuseamă **cine a trădat.** Dacă ne îndoim de asta, ne putem lua decuseară bucceluțele și ne putem întoarce în paradisiacul păpușoi al lui Hrusciov.

*

Destin — Revistă de cultură românească, 11 Madrid 1959.

Caietul acesta al excelentei reviste madrilene cinstește Unirea de la 1859 și înfăptuirile României moderne. Multe și felurite au fost sărbătoririle exilului pentru acel centenar, de la ropotul de tobe intelectual din capitala Franței până la rugăciunile celor câțiva preoți și puțini credincioși risipiți prin toată lumea. Iată că ne stă acum pe masă ultimul număr din **Destin.** L-am citit și-l vom mai citi.

Cine cunoaște măcar în parte activitatea d-lui Uscătescu, directorul revistei, se va mira de unde mai găsește d-sa timpul necesar să organizeze, să cumpănească și să supravegheze apariția unei asemenea publicații, fără să mai cerceteze și celelalte jertfiri. De fapt, prezența d-sale respiră din toate articolele publicate: ni-l închipuim reclamându-le și citindu-le apoi — entuziasmat sau deziluzionat —, purecându-le și, bănuim, ajustându-le, ca să cadă bine pe cumpăna bunelor sale intenții. Cândva, când niște nepoți de ai noștri vor frunzări publicațiile acestui exil, vor zăbovi desigur și asupra Destinului de la Madrid. Nu știm dacă vor putea înțelege tragica măreție a înfăptuirii de acolo; ea poartă pecetea mărturisirii lui Luther, care ar fi sădit pom roditor în ajunul sfârșitului lumii, — și nu așteaptă altă răsplată decât înjurăturile aprozilor roșii de la București.

Lectura numărului de față îți dă senzația trecerii pe podul lui Păcală. Tot o călcătură tare și una moale. Esențial însă e faptul că e pod și că trece liman. Ce importă, prin urmare, dacă te mai poticnești pe ici, pe colo? Două articole le-am pus la inimă: Nepretențioasele note cu duh ale lui Mircea Popescu și adâncul fragment (că e fragment sau nu?) al lui Horia Stamatu. Dl. Popescu reușește să ne informeze exact asupra atmosferii culturale din preajma unirii din 59, așa cum cinci tratate de istorie nu o pot face; dl. Stamatu ne face părtași unui symposion asupra gândirii românești, ne îndeletnicește cu lucruri grave după ce ne-a infiltrat pasiunea și sârguința judecății d-sale. Exilații ispitiți să se orienteze serios asupra poziției noastre în lume, vor trebui să folosească studiul acesta ca itinerar.

In ceia ce privește referatul Monseniorului Bârlea, mai bine îl scria pe latinește. Că la sărăcia „dicționarelor" noastre, nu l-am mai fi citit și ne-am fi supărat odată mai puțin. Cine oare l-a îndemnat să dea prioritate unui anumit soi de literatură (Sturzeștii, de ex.), tendențioasă în privința lui Cuza Vodă și a clerului moldo-valah din acele timpuri? Să fie dorința de a face „știință obiectivă"? Mai bine ne spune părerea Prea Cucerniciei Sale pe șleau. Profitam astfel mai abitir.

pamir

Dialogul Hașdeu-Caragiale

Intr'o pagină cunoscută, N. Crainic îl lichida pe Caragiale în câteva rânduri, stigmatizându-l cu toate păcatele Levantului. Acesta n'ar fi fost decât un moftolog care a sacrificat totul pentru efectul unei glume. Azi îl înțelegem mai bine pe căutatorul de virtute ortodoxă; mai mult: ne explicăm ușor impermeabilitatea sa la zeflemeaua ploeșteanului. I se părea mentorului gândirist că Balcanicul prin excelență nu ne-a înțeles sufletul nației, că literalizarea mahalalei era o crimă. Sfântă candoare a viziunii coșbuciene. Lumea românească n'a fost toată curată ca apa de munte, cu flăcăi care se întorc hăulind dela arat, care știu numai să horească și nu să suduie. Pezevenghii înțepați în insectarul lui Caragiale erau poate la periferia neamului ieri — iată-i azi în centrul vieții publice, înflorind cum nu putea visa niciun Brânzovenescu. Denunțul minor de acum o jumătate de secol se transformă în reportaj contemporan. Printr'un ciudat procedeu de exorcizare, R. P. R. și-a facut un rapsod din autorul „Boborului". Crainic avea să fie chiar victima hahalerelor și ciomăgarilor în a căror existență nu credea. Scenele grotești „de-ale carnavalului" — devenite tragice — au coborît în stradă, bodega a invadat viața publică iar pastramagii posturile de comandă. Tot ce a fost curat în România — în care cei din jurul lui Crainic (dar nu numai ei, firește) au crezut cu atâta putere sufletească — s'a dat la o parte îngrozit de imensitatea fluxului indecenței.

Astfel sarcasmul lui Caragiale devine un clișeu negativ al patriotismului său, care trebuie citit în sens contrar, în profunzime. Dealtfel o lectură atentă a operei sale nu înșală; a dat el însuși câteva definiții precise, ca aceasta spre exemplu: „Nu ne batem joc de România și de Românism, vorbe care se pronunță și se scriu cu un singur **r**, ci de **Rrromânism** și de **Rrromânia,** cu trei **rrr;** nu de popor, vai de capul lui! râd destul atâția de el! ci de **poppor,** ba câteodată și **bobbor**..."

Cu alte cuvinte N. Crainic a fost prea drastic, lumea „moftului" s'a instituționalizat, în sfârșit, zeflemistul a avut un suflet liric, vibrând de sensibilitate și entuziasm. El apare în orice caz limpede din bucata pe care vrem s'o comentăm aici și care merită să fie reamintită: **O vizită la castelul „Iulia Hașdeu"** (ediția P. Zarifopol, vol. 3, pp. 166—178). Ce symposion extraordinar a avut loc în vara anului 1897 pe terasa castelului din Câmpina. Locul, personalitatea „reporterului" cât și a celui „interviewat" — toate ies din comun. Subiectul e la acelaș diapazon: „starea literaturii noastre și sorții ei de progres".

După descrierea minuțioasa a sanctuarului hașdeian, vizitatorul nu-și ascunde admirația față de amfitrion: „Ascult uimit vertigionasele jocuri ale acestui înalt spirit, toate egal pline de farmecul inspirațiunii și de puterea convingerii. Spiritul acesta jonglează cu corpii cerești, cum ar jongla cu niște mingi ori portocale."

Și, după ce pune întrebări precise, Caragiale transcrie răspunsurile: „D. Hașdeu crede că literatura unei nații nu se poate ridica la o treaptă în adevăr înaltă, până când societatea națională și Statul național n'au ajuns la cea mai înaltă treaptă de putere. Societatea noastră și Statul nostru sunt încă pe drumul de suiș. Au fost grele pasurile de până acum, grele și fără răgaz. Momentele de liniște și răsuflare, prin cari trecem astăzi atâtea veacuri grele, nu sunt decât un scurt popas pe calea destinatelor noastre. Ideea românismului se întremează astăzi printr'un scurt repaus, pentru ca să pornească, hotărîtă, către țelul ei final, către culmea desvoltării sale." Abea dacă avem nevoie să actualizăm afirmațiile lui Hașdeu, să le potrivim la cadranul anului 1960. Literatura unei țări sclave nu poate fi decât ceeace este scriitura RPR-istă. Parcurgem în sens invers entuziasmul hasdeian: — Mai jos!... Avem încă de coborît... mai jos!

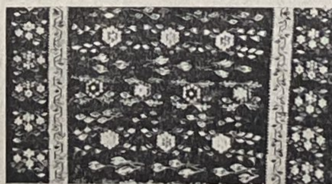
Anti-junimistul nu-l cruță pe Eminescu, dar se oprește la... Alecsandri: „El este reprezentantul cel mai puternic, cel mai complet al gândirii și simțirii românești. El a cântat toate dorințele, el a plâns toate nevoile și necazurile Românimii. El a încurajat, a îndemnat și a îmbărbătat neamul lui în felul în care acest neam putea mai bine să înțeleagă... în mintea lui întreagă n'a fost loc pentru nimic ce n'ar fi fost specific românesc..."

Apoi, enciclopedistul face un elogiu tot atât de avântat predecesorului său, care i-a egalat temeritatea și imaginația: Eliade. „Iată încă o figură gigantică... Iată un om care, la un moment dat — când nimeni aproape nu gândește de cât într'un mod fragmentar la cultura unui neam — închipuie cu vasta-i inteligență o sistemă completă de evocare a forțelor spiritului național... un om căruia generațiunile actuale, cu judecata lor încă nesigură, nu pot înțelege cât îi datoresc, dar pe care o generațiune cu conștiința mai limpede și cu mintea mai înzestrată îl va onora ca pe una din cele mai strălucite figuri ale renașterii române." — E aproape un autoportret. Cel care avea să se definească, indirect, la Academia Română drept unul ce „a deschis toate ușile viitorului" era pregătit sufletește să înțeleagă un spirit înrudit.

Iată, însfârșit, propoziția finală a acestui dialog unic și care ar fi putut să fie o profeție: „Sunt cu deosebire convins că Românii vor avea în viitor o epocă de strălucire literară, care se va număra între epocile remarcabile ale desvoltării intelectuale umane. Neamul acesta e chemat, netăgăduit, să joace un rol mare în complexul istoriei... Când voința unui neam întreg a reușit să ajungă a realiza culmea aspirațiunilor sale, i se trimite acestui neam o colonie de misionari, o pleiadă de talente și de genii, spre încoronarea și glorificarea traiului lui... Fericit acel ce va reprezinta atunci voința neamului!" — Să transcriem pasajul în sens contrar: „Când nenorocul unui neam întreg l-a adus drojdia disperărilor sale, realizând suma posibilă a eșecurilor, i se trimite acelui neam o haită de nevolnici scribi spre înveninarea și pângărirea traiului său... Blestem asupra aceluia care va apăsa atunci ființa neamului!"

*

Pentru noi singura concluzie care se impune cu ocazia reactualizării acestui dialog este că viziunea lui Hașdeu nu va deveni realitate decât dacă vom ști să urmăm drumul ascetic al demnității românești trădate.

Abonamente, abonamente de sprijin, precum și sumele rezultate din vânzarea ziarului rugăm a se trimite numai prin BAYERISCHE HYPOTHEKEN- U. WECHSEL-BANK — Zweigstelle am Hauptbahnhof — Konto Nr. 21697 (Stindardul), MÜNCHEN, Germania.

**Corespondența (pentru redacție cât și pentru administrație) rugăm a se trimite numai la adresa:
„STINDARDUL", GERMERING b. München, Obere Bahnhofstr. 54 — Telefon 87 15 56**

Corespondența destinată redacției ziarului

Stindardul

**rugăm a se trimite la adresa:
GERMERING b. München
Ob.-Bahnhofstraße 54
DEUTSCHLAND**

**Din moși-strămoși noi ne'ngropăm aicea.
Ne scurmă corbi, ne cântă pitulicea
Și tot din noi cresc codrii vremii grei.
Ci'n vreascurile veacurilor iară
Feciorii dârzi se războiesc ori ară
Și nemuresc astfel eterna țară
Alăturea de boi, de ploi și zei.**

Vasile Voiculescu
(„GÂNDIREA", August-Sept. 1943)

INSTITUTUL ROMÂN DE CERCETĂRI DIN FREIBURG

După cum am anunțat, cu ocazia comemorării unui deceniu dela înființare, Biblioteca Română din Freiburg a fost ridicată la rangul de **Institut Român de Cercetări.** Institutul, pe lângă continuarea activității desfășurate până acum de Biblioteca Română din Freiburg (colectare de bunuri culturale românești, editare de publicații etc.), va întreprinde o serie de cercetări legate de problemele vitale românești, tinzând la constituirea unei temeinice baze documentare care să permită o și mai mare participare românească la toate manifestările din lumea liberă. Pe de altă parte, Institutul Român de Cercetări va organiza conferințe și comunicări periodice în care să se trateze probleme de interes general românesc; va organiza șezători și cursuri de vară (după modelul celor ținute odinioară la Vălenii de Munte), contribuind astfel la cimentarea legăturilor sufletești și la formarea unei obștii românești în exil; va organiza cursuri pentru copii și va asigura posibilități de găzduire, atât pentru participanții la cursurile de vară, cât și pentru acei cercetători care vor să folosească, pentru lucrările lor și cele întreprinse de Institut, materialul documentar oferit de Biblioteca Română.

O altă realizare a Institutuli Român de Cercetări este strângerea de documente sonore în vederea constituirii unei **Arhive Fonografice a Exilului** (AFE). Arhiva aceasta va cuprinde: 1. Inregistrări pe bandă de magnetofon (cuvântari și contribuții artistice în cadrul manifestărilor românești în exil). 2. Copii de pe documentele sonore inedite aflate în arhivele apusene și 3. Colecții de discuri românești.

Arhiva Fonografica a Exilului și-a inaugurat colecția cu: C. Brăiloiu, **Musique populaire roumaine** (Musée de l'Homme) și **Texte** înregistrate în 1953 la Laboratorul de Fonetică din Strasbourg, condus de dl. Prof. G. Straka, ambele donate de dl. Eugen Lozovan. Pentru a duce la bun sfârșit această operă, pentru a putea înfrunta toate greutățile și pentru a putea supraviețui, Institutul Român de Cercetări a lansat un apel care nu credem că va rămâne fără răsunet.

La rândul nostru, îndemnăm pe toți cei cu inimă românească, pe toți prietenii României:

Intăriți reduitul de rezistență și de afirmare românească dela Freiburg! Ajutați Institutul Român de Cercetări din FREIBURG/Breisgau, Mercystrasse 24.

BULETINUL CARȚII

— CÂRJEU Mircea Petre: «Simples remarques à propos du projet de déclaration des Nations Unies sur les droits et devoirs des Etats», extras din **Revue Générale de Droit Public** (Nr. 4/59), Editions A. Pedone, Paris 1960.

— LOZOVAN Eugen: Des «contributions onomastiques» roumaines, Extras din **Revue Internationale d'Onomastique** (Nr. 4/59), Editions D'Artrey, 17, rue de la Rochefoucauld, Paris (9-e).

— RACOVEANU George: «L'œcuménicité du point de vue de l'Orthodoxie roumaine», Extras din **Lumière et Vie,** revistă a Ordinului Dominicanilor (Nr. 45), 2, Place Gailleton, Lyon.

Un memoriu al deportaților în insule

Grupul de refugiați aparținând tuturor națiunilor europene vândute în procente la Yalta, refugiați care fuseseră deportați pe insula bretonă Belle-Ile-en-Mer, au semnat un memoriu care a fost remis Președintelui Republicii și Comunității Franceze prin grija camaradului și colegului nostru de redacție, Căpitan C. Stoicănescu.

Nețintând seama de situația lor personală, situație rezultată prin aplicarea unei ordonanțe care constitue o sfidare a principiilor care au onorat odată Franța, refugiații aceștia n'au prezentat în acel memoriu propriile lor necazuri și doleanțe, ci au amintit suferințele popoarelor cărora aparțin, arătând în acelaș timp și pericolul de moarte care amenință omenirea întreagă.

Am socotit că este mai de folos pentru cauză ca pasagii din acest memoriu să fie publicate în limba germană.

Totdeodată ținem să se știe că în timp ce Crușciov ciocnea cupe de șampanie cu Boussac și alți reprezentanți autentici ai capitalismului, pe străzile Parisului erau lipite, tot din inițiativă românească, mii de afișe cu următorul conținut:

„Nu vrem să mai fim colonii sovietice!
Cerem dreptul de autoderminare!
Vrem să fim Europeni liberi și cu drepturi egale!

Românii din Exil."

†
BRĂILĂ STOIAN
a murit în Corsica unde fusese deportat din ordinului dlui Mairey, Secretar General al Ministerului de Interne francez.

Senatori și deputați americani au evocat în Congresul Statelor Unite suferințele României

La 6 Martie, când s'au împlinit 15 ani de când România a fost subjugată de către Soviete (prin înscăunarea guvernului Groza), Senatorul Kenneth **Keating** și deputații Ray **Madden** (Indiana), Alvin **Bentley** (Michigan) și Thadeus **Machrowicz** (Michigan) au evocat, în Congresul Statelor Unite, suferințele țării noastre și au cerut dreptate și libertate pentru poporul românesc ajuns în robie.

Deputatul de Michigan, d. Alvin Bentley a amintit deasemenea că, prin Tratatul de Pace dela Paris, la care poporul român nu a luat parte, Rușii au desmembrat teritoriul național român al Basarabiei și Bucovinei de Nord, încorporându-l cu aprobarea tacită a Vestului, in așa-zisele republici sovietice. D. Bentley a arătat cum populația românească din Basarabia și din partea din Transnistria alipită la „Republica Moldovenească" a fost deportată în pustiurile Kasakstanului.

Trebue să fim recunoscători acestor parlamentari americani, dar și dlui Mihai Fărcășanu, Președintele Ligii Românilor Liberi, care a procurat materialul documentar și datorită căruia o asemenea manifestație în favoarea cauzei României a avut loc, tocmai acum când aproape toți ne-au părăsit și ne-au uitat.

Dealtfel, nu este pentru prima dată când, datorită dlui Fărcășanu, în Congresul Statelor Unite se vorbește despre România.

„De acum în colo, frații mei, trebue să deșărtăm pușca noastră în carne de cotropitor... și să facem numele nostru lăudat, a ne vesti toate noroadele, că am stătut voinici împotriva vrăjmașilor noștri..."

TUDOR VLADIMIRESCU
(Cuvânt către Panduri la 15 Mai 1821, când a ridicat tabăra dela Cotroceni)

Ticăloșiile unui „rezistent„ cu simbrie

Intr'o scrisoare deschisă adresată „Comitetului American pentru o Europă Liberă", scrisoare publicată de „Buletinul Militar" (Anul VII, Nr. 1, Ianuarie 1960), Domnul General Ion Gheorghe, Președintele Uniunii Asociațiilor Românești din Republica Federală Germană, întreba numitul comitet dacă este de acord cu acțiunea de denigrare a tot ce este românesc, acțiune întreprinsă, cu folosirea celor mai ignobile mijloace, de angajați cu simbrie ai întreprinderii americane ce pretinde că „luptă" pentru eliberarea popoarelor și țărilor transformate în colonii sovietice în Europa.

„... Nici o pravilă nu oprește d'a întâmpina răul cu rău. Șarpele, când îți iese înainte, dă-i cu ciomagul și-l omoară; căci mai de multe ori te primejduești din mușcătura lui... Veniți dar, fraților, cu toții; că cu răul să pierdem pe cei răi, ca să ne fie nouă bine; și să se aleagă din căpeteniile noastre, cari pot să fie buni, aceea sunt ai noștri; și cu noi dinpreună vom lucra binele; ca să le fie și lor bine, precum ne sunt făgăduiți.

Nu vă leneviți; ci siliți de veniți în grab cu toții, care aveți arme cu arme, iar care nu veti avea arme, cu furci de fer și cu lănci... că ne ajunge fraților atâta vreme de când lacrimile noastre nu s'au mai uscat..."

TUDOR VLADIMIRESCU

(Cea dintâi proclamație, dată de Tudor din Padeș, la 23 Ianuarie 1821. La epoca aceea, întreaga oaste de care dispunea Tudor se compunea din 136 oameni, dintre care 100 erau pandurii Căpitanului Gârbea.)

Exilul românesc a aflat din această scrisoare deschisă că **serbarea Unirii Principatelor, care trebuia să aibă loc în ziua de 24 Ianuarie 1960 la Bonn, nu s'a putut ține, organizatorii fiind rugați de autoritățile germane „s'o amâne".** Aceste autorități primiseră, cu câteva zile înainte, o serie de denunțuri, al căror conținut semăna, ca două picături de apă, cu atacurile ce apar în publicațiile comuniste, din București sau din Berlinul de Est.

In scrisoarea deschisă, Domnul General Ion Gheorghe cita și numele celor 4 autori ai denunțurilor. Intre timp, unul din cei 4, anume Domnul Gh. Tr. Gallin, ne-a declarat că nu a semnat niciun denunț, că detestă sistemul denunților și al delațiunilor, **că autorul denunțului a făcut uz în mod nepermis de numele său și că se desolidarizează de acei care au săvârșit asemenea ticăloșie.** Ne place să credem că și Domnul Virgil Veniamin va face o declarație asemănătoare. Cât privește pe ceilalți 2 domni, Lapadatu-Florean și Constantin Vișoianu: primul a conceput și a prezentat denunțurile cu aprobarea celui de-al doilea.

Lapadatu-Florean, care ocupă postul de „director" al sucursalei A.C.E.N. din Bonn, nu este la prima sa ticăloșie. Aventurier care a bătut la ușa tuturor partidelor, „liberal" care a cerut, în trei rânduri, să fie primit în Garda de Fer, „catolic" care frecventează cercuri foarte anticatolice din Bad Godesberg, „rezistent" care are conciliabule cu diplomații sovietici din Bonn, „regalist" care a dezertat din armata regală, furnizor de fișe al ocultelor care au deslănțuit recenta campanie împotriva Germaniei, lăpădatul în chestiune a fost de mult pus în afara comunității românești din Germania. Dealtfel mulți compatrioți se întreabă dacă acest individ odios nu este și smintit. Că ar fi scrântit la minte sunt indicii destule: vorbește singur la oglingă, circulă cu teancuri de cărți de filosofie sub braț, chiamă la telefon pe șefii fracțiunilor parlamentare germane și le indică ce atitudine trebue să adopte față de cutare problemă, povestește că Ministerul de Externe din Bonn a organizat o recepție în onoarea luminăției sale, declară unor gazetari germani că este urmașul lui Iuliu Maniu, confundă portarii ministerelor cu miniștrii respectivi etc etc.

Nebun ori teafăr la minte, Lapadatu-Florean trebue să-și instaleze cortul altundeva. **In Germania nu mai are ce căuta.** In această privință, hotărîrea Românilor din această țară este unanimă. Este inadmisibil ca asemenea jigodie și epavă morală să ultragieze sentimentele a peste două mii de compatrioți, să torpileze necontenit acțiunile românești și să aducă la îndeplinire, în numele „comitetului" dlui Vișoianu și al „națiunilor captive", toate, dar absolut toate, dorințele guvernului din București.

Conferința la „Vârf" în duhul dela Yalta

Intr'o ședință a Congresului Statelor Unite, Domnul Ray Madden, deputat de Indiana, vorbind cu ocazia împlinirii a 15 ani de când „tiranii comuniști au pus stăpânire pe România", a spus, între altele: „Apropiata conferință la Vârf trebue să aibă ca primă chestiune pe agenda ei: libertate pentru națiunile subjugate."

Dela această declarație care face onoare deputatului american, multe lucruri s'au întâmplat în lume: vizite-fulger ale unor politicieni britanici, contacte multiple, pe creste, la nivelul mării și la subsol, campania bine orchestrată care urmărește izolarea Germaniei, semnarea unor convenții menite să producă „desgheț" în raporturile Est-Vest...

Pentru Români însă, vizita lui Crușciov în Franța a constituit cea mai cruntă dezamăgire. Și nu numai din pricina desgustătoarelor manifestații în cinstea bădăranului cu scăfârlie rasă.

S'a crezut la început că, înafara sumele cheltuite deșănțat și a reactivării Partidului comunist francez, vizita lui Crușciov n'a avut nici o consecință politică majoră.

Declarațiile făcute de Domnul General De Gaulle în Canada și în Statele Unite au arătat însă că șeful conspirației internaționale bolșevice nu s'a plimbat degeaba în țara pe care 40 de regi au făcut-o într'o mie de ani, țară pe care am iubit-o ca pe propria noastră țară.

Când ziarul acesta va ajunge la frații noștri de pribegie, frați mistuiți de acelaș dor și însuflețiți de acelaș ideal, vor fi cunoscute mai multe lucruri decât putem spune noi în clipa aceasta.

La „Vârf", nu numai că nu se va vorbi nimic despre națiunile subjugate, dar — cel puțin așa dorește acum Domnul General De Gaulle — se va evita să se discute altfel decât „de peste zăplaz sau din dosul piersicilor" despre Berlin și despre Germania, amenințată să devină o altă Corc e sau un alt Vietnam, dacă nu și mai rău.

ive
23. 4. 1960

Alba Iulia

Cu ajutorul tuturor

Publicăm mai jos urmarea la prima listă de sprijinitori ai ziarului. Total sumelor sosite reprezintă prețul de cost a 4 numere din „Stindardul" (mai puțin cheltuielile de expediție). Aceasta înseamnă foarte mult.

Regretăm că spațiul nu ne permite de data aceasta să publicăm nici măcar începutul Listei Nr. 2/1960 care, potrivit situației pe primele 4 luni, cuprinde un număr și mai mare de sprijinitori. Reconfortant este faptul că ne sosesc acum abonamente și donații dela compatrioți domiciliați în țări mai îndepărtate care nu primesc ziarul decât de foarte scurtă vreme. Tuturor le mulțumim din toată inima și îi asigurăm că efortul acesta colectiv constitue pentru noi și cea mai frumoasă răsplată sufletească.

Regularitatea apariției nu poate fi însă asigurată decât dacă abonamentele continuă să sosească în aceeași cadență. Avem deci nevoie de noi abonați și de cât mai multe centre de desfacere. Cu ajutorul vechilor abonați și prin munca neobosită a camarazilor credem că vom realiza și aceasta.

Când am scos primul număr, unii ne-au prezis că vom sucomba la cel de-al treilea. Acum, asemenea preziceri nu se mai fac, dar știm prea bine că alte primeidii ne pândesc și că s'ar putea întâmpla să fim lichidați altcumva. Noi mergem totuși înainte. Sus Stindardul!

URMARE LA LISTA Nr. 1

	DM
Christian A., Karlsruhe, Germania	4,—
Bahnhofsbuchhandlung München, Germ.	135,80
Dumitru B., Dr., Hamburg-Altona, Germ.	12,—
Emil B., Erlangen, Germania	2,—
Vasile B., Preot, Roma, Italia	20,50
Elfriede B., München, Germania	5,—
Albert B., München, Germania	3,—
Johann B., Frankfurt a. M., Germania	10,—
Ion B., New York, USA	416,—
Gheorghe B., Maior, Karlsruhe, Germania	10,—
Constantin B., Saarbrücken, Germania	10,—
Franz B., Kulmbach, Germania	3,—
A. B., stud. med., München, Germania	2,—
Petru C., Preot, Vilgertshofen, Germania	10,—
Franz C., München, Germania	10,—
Petru C., Salzburg, Austria	5,—
Daimler-Benz, München, Germania	13,—
H. D., Önsbach/Baden, Germania	30,—
Josef D., Michelstadt/Odw., Germania	4,—
Hans D., Prof., Schwenningen, Germania	20,—
Anny D., Köln, Germania	2,—
H. E., General a. D., Bad Boll, Germania	5,—
Michael F., Pirmasens, Germania	15,—
Gerhard F., Weinheim/Bergstr., Germania	15,—
Hellmut G., Major a. D., Erlangen, Germ.	3,—
Siegfried G., Hamburg, Germania	1,—
Egon G., Dr., Bad Reichenhall, Germania	8,—
Const. G., Preot, Chicago, USA	20,86
Romuald G., Steyr, Austria	2,—
Basil G., Hohenschwand, Germania	4,—
Ernst H., Preot, Umratshausen, Germana	5,—
Rudolf H., Stuttgart, Germania	2,—
Fritz H., Beuel/Rhein, Germania	8,—
Stefanie H., Schleiden/Eifel, Germania	5,—
Franz J. H., München, Germania	10,—
Erwin J. Generaloberst a. D., Köln, Germ.	20,—
I. A. P., Zürich, Elveția	15,70
Hans K., Laiz-Sigm., Germania	5,—
Erich L., Dipl.-Ing., Innsbruck, Austria	5,—
L., Mittelschefflenz, Germania	3,—
Josef L., Wuppertal-Barmen, Germania	5,—
Hans L., Winterthur, Elveția	15,—
Ion M., Toronto, Canada	41,—
H. M., Depozitar, Frankfurt a. M., Germ.	22,20
Bonaventura M., Preot, Padova, Italia	4,—
Johann M., Stuttgart, Germania	4,—
E. N., Oberst a. D., München, Germania	10,—
O., Generalmajor a. D., München, Germ.	5,—
Maria O., Stuttgart, Germania	14,—
Alex. P., Maior, Freiburg, Germania	10,—
Dumitru P., Cleveland, USA	20,50
Elisabeta P., Wolf, Mosel, Germania	10,—
Oskar R., Diesenbach b. Rgsbg., Germ.	5,—
Nikolaus R., Dr., Berlin, Germania	10,—
Peter R., Feldmeister a. D., Germania	3,—
Elisabeth S., München, Germania	5,—
Alexandru S., Reute/Tirol, Austria	5,—
Nicolae S., Aachen, Germania	5,—
Const. S., Dr., München, Germania	10,—
Walter S., Oberst a. D., Germania	1,—
Karl Sch., Dipl.-Ing., Oker/H., Germania	5,—
Frhr. v. Sch., Generallt. a. D., Kiel, Germ.	10,—
Ernst Sch., Celle, Germania	45,—
Const. St., Cpt., Paris, France	50,—
Petru T., Preot, Roma, Italia	4,—
Dometie T., Ieromonah, Mt. Athos, Grecia	41,—
Kurt V., General a. D., Aachen, Germania	5,—
Wendlhof, München, Germania	5,—
H. M. Z., New York, USA	4,—
I. ., Graz, Austria	4,—
Total Lista Nr. 1	DM 4238,75

◆ **Haiduci la Baia de Aramă.** — Un fost ostaș al unui batalion D. G. S. M., care a lucrat în 1959 la Șoseaua Târgul Jiu — Baia de Aramă, ne aduce știrea că în pădurile de la Nord de Baia de Aramă se află încă partizani anticomuniști pe care populația locală îi numește **haiduci.** Pentru protecția exploatărilor forestiere (cantine, puncte sanitare etc.) numeroase detașamente de trupe M. A. I. cât și de trupe M. F. A. se află în regiune, din luna August 1959. In acțiunea de urmărire a partizanilor anticomuniști, informatorul nostru ne spune că au fost folosite și 2 helicoptere. Până la începutul lui Octomvrie 1959, dată la care el a fost lăsat la vatră (în Ardeal), niciun „haiduc" nu fusese capturat, deși totalul forțelor reperiste angajate în această acțiune depășeau efectivul a 3 batalioane. (Stind.)

◇ **La toate conferințele regionale de partid,** conferințe care au avut loc în cursul lunii Martie 1960, ciracii regimului de ocupație, în frunte cu Gheorghiu-Dej, au recunoscut că „n'au putut fi încă lichidate rămășitele naționalismului" și că anumite tendințe naționaliste se observă chiar și în rândurile tineretului crescut la școala partidului. (Stind.)

◆ **Rectorii, decanii, profesorii,** conferențiarii și... propagandiștii de partid, adunați în „plenară", la Casa Universitarilor din București, în ziua de 30 Martie 1960, au constatat că numărul studenților care se sustrag (adică trag chiulul) de la orele de „învățământ ideologic" este din ce în ce mai mare. Răspunderea acestei situații — spun propagandiștii de partid — o poartă „acele cadre didactice care nu și-au însușit învățătura marxist-leninistă și care, **nici până în ziua de azi,** nu vor să lege activitatea din institute cu problemele concrete ale construirii socialismului în patria noastră". In consecință, au luat ființă și la București „grupe de control" (asemenea acelora care există la Universitatea din Cluj), grupe alcătuite din militanți verificați și din agenți ai Securtății. (Stind.)

◇ **Abia după 15 ani,** Nicu Dumitrescu, director general și Ing. Constantin Tronaru, director tehnic al Combinatului poligrafic Casa Scinteii „I. V. Stalin" au băgat de seamă că hârtia ziarelor ce tipăresc este proastă și că tot atât de proastă este și cerneala tipografică. Numiții responsabili își exprimă chiar mirarea că „în timp ce în alte domenii **ale chimiei** se fac progrese mari și rapide, în ce privește hîrtia și cerneala de rotativă întreprinderile producătoare și organele de resort din minister (NN. Ministru: Locotenent Colonel „a la suite" Florescu, fost Commandant „F. F. I." Georges, fost Mișu Blumenfeld zis Titirez) vădesc o prea mare mulțumire de sine." Noi ne mirăm însă cum a putut să apară o asemenea critică (în „Scînteia" din 1 Aprilie 1960) când știut este că ziarele partidului-îndrumător, din Moscova, se tipăresc pe hârtie și mai proastă, cerneala cafenie folosită de aceleași ziare mirosind a păcură și a gușteri morți. (Stind.)

◆ **Dela Ineu la Vișeu,** în căutare de foarfeci de tuns oile. — Centrul de cercetări metalurgice al Academiei RPR, condusă de Atanasie Joja și de Iorgu Iordan, studiază de zor „proprietățile semiconductoare ale unor aliaje pentru a se putea construi, cu semiconductori, frigidere și alte dispozitive **frigoridice**". Cosoare mecanizate, dispozitive **frigoridice**, case **sanatoriale**, flotă **stuficolă**, păpădie vitaminată... iată realizări mărețe ale regimului de democrație populară! Ion Bun, colectivist din Cermei-Ineu, asudă însă căutând foarfeci de tuns oile. N'a găsit până acum, **nicăeri,** asemenea foarfeci și scrie cele ce urmează, în „Scînteia" din 19. II. 1960:

„Primăvara bate la ușă, și odată cu ea vine vremea tunsului oilor. Gospodăria noastră colectivă are 400 de oi și, ca orice om gospodar, ne-am gîndit încă de pe acum să ne procurăm foarfeci pentru tuns oile. Ne-am interesat la Arad și am găsit într-adevăr niște foarfeci, dar n-ai ce face cu ele. Sînt bune de dat la fier vechi. Am apelat la un prieten din Vișeul de Sus gîndind că la ei s-or găsi foarfeci mai bune. Ne-a trimis 5 perechi. Cînd le-am dat la polizor — tablă curată."

Constatările lui Ion Bun n'ar mai avea nevoie decât de o simplă precizare geografică: dela Ineu la Vișeul de Sus sunt, în linie aeriană, aproape trei sute de kilometri. (Stind.)

◇ **In Vinerea Mare,** sute de locuitori ai orașului Iași au fost scoși la „muncă patriotică" și au lucrat la căratul molozului, pe șantierele din Piața Unirii și din cartierul Podul Roșu, sub supravegherea Inginerului C. F. R. Dumitru Boboc și a Inginerului Eichhorn, acesta din urmă fiind un fel de director-general al „muncii patriotice" pe toată capitala Moldovei. (Stind.)

◆ **Insămânțările din prima epocă merg foarte prost.** — Spune „Scînteia" din 6 Aprilie: „Dacă în raioanle Criș și Oradea s-a însămînțat numai 23 la sută și respectiv 20 la sută, ceea ce de fapt este foarte puțin, în raionul Ineu nu s-a însămînțat decît 7,4 la sută, iar în raionul Marghita 10 la sută. In unele comune, printre care Craiova (NN. din fostul județ Bihor), Chișlaca și altele, nu s-a semănat aproape nimic." Responsabilii agricoli, planificatorii și toată armata de inspectori și parainspectori din „sectorul socialist" al agriculturii aruncă însă vina pe directorii S. M. T.-urilor, spunând că „mecanizatorii" lucrează de mântuială și că realizează între 10 și 27 la sută din volumul lucrărilor planificate. Cât privește tractoarele reparate de „centrele mecanice", din 4 tractoare reparate de aceste centre 3 se defectează după primele zile de lucru. (Stind.)

◇ **Aniversarea lui Lenin.** — Trecem peste ședintele comemorative și sutele de conferințe cu titluri care mai de care mai năstrușnice (Lenin și mama lui, Lenin și lampa lui etc). și semnalăm un articol „V. I. Lenin despre Romînia, In timpul primului război mondial" (Rom. Lib. din 6. 4. 1960). Păcat ca acest articol n'a fost tradus în limba franceză. Tipărit pe foi volante, putea să fie distribuit în Franța, pe timpul când Crușciov umbla cu pantahuza și vorbea despre „dușmanul comun" și despre contribuția muscălească în primul război mondial. Părerea meastrului Lenin este alta: „dușmanul comun" erau aliații „are nu s'au înțeles în iarna 1916—1917 asupra împărțirii prăzii și au reluat lupta, pe când poporul rus a acționat cu propriile sale mîini în favoarea terminării operațiilor".

◇ **Aerodromul dela Siliștea-Gumești,** în apropiere de Gara Balaci (Nord de Roșiorii de Vede) este ocupat de un regiment de vânătoare dotat cu aparate Mig 17 și Mig 19. Acest regiment este încadrat cu ofițeri instruiți în Uniunea Sovietică și pus sub controlul unui comandament de legătură rusesc. (Stind.)

◆ **Vătafii Moscovei** pretind că raionul Domnești (Ilfov) este aproape în întregime „cooperativizat", peste 21800 de familii „de țărani muncitori lucrând în cadrul celor 73 de gospodării colective și întovărășiri agricole". Noi știm însă, din multe și sigure surse, că la Bolintinul din Vale (unde s'a născut Dimitrie Bolintineanu), Malu Spart, Enuța, Ogrezeni, Tântava, Grădinari, Hobaia și în alte localități aparținând raionului Domnești unități de intervenție M. A. I. fac necontenit „manevre". In cursul anului 1959, țăranii din plasa Bolintin (astăzi rainnul Domnești) au manifestat, în mai multe rânduri, cu vorba și cu fapta (au rupt gazetele de perete, au bătut niște utemiști în „casa de cultură" din Bolintin etc.), adevăratele lor sentimente față de regim. (Stind.)

◇ **Au pierdut evidența „emeriților".** — Titlul de artist al poporului, maestru emerit al artei, artist emerit, profesor emerit și învățător emerit a fost acordat la atât de multe persoane, încât Ministerul Invățământului și Culturii nu mai știe cine este și cine nu este „emerit". In consecință, toți „emeriții" au fost invitați să-și comunice de urgență adresa la Direcția Personalului din M. I. C., București, Strada Spiru Haret Nr. 12. (Stind.)

„România nu poate muri. Această scumpă parte a Europei și a latinității, clădită în cea mai teribilă furtună, tencuită cu mai mult de o mie de ani de sânge vărsat, nu poate fi lichidată prin câteva linii trase pe un petec de hârtie în timpul desertului la un vesel banchet la Yalta, între paharul de vodkă și whisky al învingătorilor unui razboiu, început în numele libertății popoarelor!

Luminoasa fiică a lui Traian nu poate să cadă în mâinile murdare ale lui Tamerlan. Cu toate că strigătul nostru ar părea steril, cu toate că nu va ajunge niciodată până la stupul în care se face mult sgomot și nu se produce miere al edificiului O. N. U.-lui, el rămâne să plutească în aer. Căci nimic nu se pierde în gol când cuvintele sunt încărcate de energia atomică a rațiunii și a justiției.

Gestul lui Ștefan cel Mare, atletul lui Cristos, nu se va șterge niciodată din inima poporului român și, cu toate că ar părea un paradox, contra efemerelor tancuri, se ridică eterna ei cenușă."

Agustin de Foxa

(Cuvântare ținută cu ocazia împlinirii a 500 de ani dela urcarea lui Ștefan cel Mare pe tronul Moldovei. Textul integral al acestei cuvântări a fost publicat de „CARPAȚII", Anul IV, Nr. 22—23).

O síngură vioară

Unul din argumentele-retevei ale presei RPR-iste, capabil, dragă Doamne, de a demonstra sublimitatea rânduirii e succesul artistic înregistrat de Români în străinătate. Ca de-obicei se stabilește în mod abuziv o trăsură de unire între două domenii separate pe vecie de cea mai mare prăpastie a istoriei noastre: virtuțile ancestrale și isprăvile mandarinilor. E adevărat că pianiști, violoniști, cântăreți, dirijori și dansatori români sunt aplaudați cu sincer entuziasm pe toate meridianele, că presa mondială recunoaște aproape unanim realizări artistice de mâna întâi. Dar ce legătură poate fi între cromozomii nației și metodele gengizhanide?

Ceramica noastră e ancorată în cotul Carpaților din Moldova de jos încă din neolitic; tehnica ei n'am împrumutat-o din chesoanele împuțite ale Armatei Roșii în 1944. Lucrătura în lemn și împerecherea fericită a culorilor și desenelor din chilimuri sunt obiceiuri venerabile indo-europene; paralele surprinzătoare găsim la toate neamurile vechi și statornice, până în Norvegia. Divinul Orfeu s'a născut în părțile noastre și a cucerit Infernul cu o artă care aparține altei lumi decât a lălăiturilor din stepă. Elocventă e și opoziția instrumentală: la ei — „garmonica", modernă ca și bărbile rase ale țarului-mujic, la noi — naiul, fluierul lui Pan pe care îl întâlnim pe amforele ionice. (Un caval înrudit aflăm de altfel și în frescele etrusce dela Tarquinia. Nu e coincidență: Tuscii își trag originea din Anatolia de unde ne-au venit și nouă primele inspirații plastice). Gamele muzicii noastre populare se înrudesc cu modurile dorice și n'au nimic comun cu ritmurile desperechiate ale câmpiei fără margini și măsură. Prin imnologia bizantină ne legăm de tot Orientul sacru; suntem vecini sufletește cu Cipru și Siria și mai depărtați artistic decât de Azteci de toate cacofoniile transnistriene. La Histria, la Tomis, la Callatis îl adoram pe Apollon și îi consacram dansuri agonice în vremea când strămoșii Ucraineanului n'aveau nici ciubote cu care să tropăie și nici măcar copaci în care să se cațere. (E vorba de secolul VIII înainte de Christos).

Cum nu ne simțim deloc emoționați în fața pretinsului „farmec" muscălesc — căruia, vai, i-a căzut de curând victimă o mare țară occidentală pe care am iubit-o și am respectat-o atât de mult — rămânem de ghiață în fața tuturor adjectivelor. Sinteza dintre noi și Rusnaci e mai imposibilă decât împerechierea dintre ananas și rogoz. Așadar orice omagiu adus artei românești nu se poate răsfrânge nici infinitezimal asupra unei structuri străine organic. **Aplauzele revin nefericitului neam carpato-dunărean și numai lui.**

Mai mult decât atât, creșterea vizibilă a măestriei artistice **tocmai** în aceste momente nu e întâmplătoare: **e un transfer al durerii naționale.** Tudor Arghezi — cel din zodia fără râie și mucigai a ticăloșirii sale — a intuit acest lucru și l-a exprimat în versuri pe care le-am mângâiat cândva sub pernă:

Durerea noastra surdă și amară
O grămădii pe-o singură vioară...
Biciul răbdat se 'ntoarce în cuvinte
Și izbăvește 'ncet pedepsitor
Odrasla vie-a crimei tuturor.
E 'ndreptățirea ramurei obscure
Ieșită la lumină din pădure
Și dând în vârf, ca un ciorchin de negi,
Rodul durerii de vecii întregi.

Trebuie să ai complicitatea omenească a suferinței pentru a putea înțelege dece obrazul violonistului se lipește atât de cald de umărul viorii, dece sunetele curg și din artere nu numai din fagul cutiei, dece arcușul e braț carnal. Trebuie să ai inima în dosul retinei pentru a urmări privirea pierdută a pianistului care naufragiază în lacul negru, degetele ireale care rostesc sunetele pe care buzele nu le mai pot alcătui. Trebuie să fii condiționat etnic, sangvin, pentru a participa la psychostasia pe care muzica o coboară asupra acelora care și-au dat seama că nu pot striga, că ar fi inutil să o facă în mijlocul unei lumi surdo-mute.

Câtă fierbințeală am simțit noi — cei care înțelegem — în privirile adânci și singuratice ale adolescenților și bătrânilor grămădiți în Sala Ateneului să-l asculte pe Beethoven și pe Wagner. De-ar fi fost prezent, nici Satana n'ar fi putut intercepta fluidul ce unea acea comunitate a nefericirii. Era fuziunea perfectă dintre lacrimă și sunet: „negro-spiritual" valah.

Iloții dela „Contemporanul" n'au înțeles și nu vor înțelege. Acesta este secretul nostru dionysiac al celor cu rădăcini adânci; numai noi știm să repetăm la infinit minunea, să grămădim pe o singură vioară, pe un singur fluier, tot ce nu putem spune.

E. L.

Un pescar pasionat de „dedesubturi"

Un politrucel rușinos (nu vrea să semneze) se cinstește în **Glasul Patriei** (Nr. 154) luându-mi numel în gură. Voiește cu tot dinadinsul să afle niște „dedesubturi" unor note publicate de mine în **Stindardul.** De ce se străduiește? Așa e porunca. Între simbrie și stuf știe dumnealui ce să aleagă. Cum scrie? Ei, aici e buba. Scrie prost. Și e păcat de banii care îi încasează pe pielea mea.

Mai întâi — când te-a pus partidul jurnalist și scoți penița să ataci pe cineva, trebuie să fii bine informat. Gâdele meu duhovnicesc nu este. Altminteri nu ar debita aceleași inepții de toate zilele. Formula „Sima-Vișoianu", „parale de la americani", „Stindard legionar" etc. e o placă hârbuită. N'o mai ia nimeni în serios. Să se ducă anonimul meu puricător la stăpâni și să se plângă că serviciile de informație nu funcționează. Ce fac agenții? Încasează banii văduvelor și orfanilor de geaba? Că se țin numai de intrigi pe ceste plaiuri, că fac denunțuri fără noimă gen **Glasul Patriei,** nu ajunge! Să se puie la curent cu stările reale de fapt din emigrație. Că de nu, va începe să scrie și foaia de la Pankow ca presa din țară: despre creșterea gâștelor sub egida marxismului sau despre trei șuruburi în plus la fabrica de piei de cloșcă Progresul.

Al doilea — se vede că omul meu cu dedesubturile nu știe să citească. Notele din care scoate citate cu... țăpoiul, erau extrase din cartea recenzată. Aminteam chiar, că mă străduisem să traduc „fidel", adică cu toate greșelile și slăbiciunile textului german, — să redau întocmai „atmosfera stilistică". Ori când citezi, pui ghilimele. E un procedeu vechi pe care nu l-am inventat nici eu și nici vreun Ghilimelov scornit ad hoc; în România burghezo-moșierească, asta se învăța la școala primară. Putea deci, criticul meu, cu puțină bunăvoință și cu ochelari juști, să deslușească din context ale mele de ale ungurului. Nu mă supăr, dacă nu a putut. Insă când pretinde că a închis ochii la produsele mele stilistice, minte ca un... comunist român. Dovada e că singurul **topos** cu puțintel duh din toată pologhia lui (Miron nu e... Eminescu) e furat de pe moșia mea.

Nu intenționez să-l dăscălesc aici asupra subtilităților retoricei. Dumnealui își, câștigă și așa o bucată de pâine, zăcând în casa ignoranței. L-aș sfătui doar să-și găsească un ciruc care să-i citească și să-i explice pe înțelesul lui textele mai subțiri. (De ex., nenea Zaharia, de nu l-au scos cumva la pensie.)

*

Al treilea — să-și noteze că în exilul maghiar, dl. Fazsy e o excepție. Tocmai majoritatea ungurilor trecuți prin revoluția de la 1956 știu că România se întinde **de la Nistru pân'la Tisa** (vezi **Eminescu, Doina**) și nutresc sentimente de prietenie față de poporul nostru, spre deosebire de tovărășii lui Kadar (vezi **Népszabadság,** numerele din 19 XI 1957, 28 I, 26 II, 6 III, 7 III și 12 XII 1958; **Magyar Nemzet,** 28 XI și 7 XII 1958).

Al patrulea — pentru noi, cei din exil, drepturile românești asupra Transilvaniei, asupra Basarabiei și Bucovinei sânt atât de clare, atât de puternic înfipte în conștiința noastră încât ne putem lipsi de ajutorul „științific" cu „comentarii" al stipendiaților Moscovei. (Xenopol „dărâmase" teoriile lui Rösler, ceva mai devreme: în **Convorbiri Literare,** IX, 1876).

Nu poți sta de vorbă — omenește — nici cu dl. Fazsy, nici cu „românii" de la **Glasul Patriei.** La argumente logice și pline de bun simț, primul o dă cu Arpad și „adevărul obiectiv" iar ceilalți te muștruluiesc cu panseurile lui Stalin. Ce să le faci? Îi arăți, cum se cuvine, cu degetul și treci, să te ocupi de lucruri mai serioase.

Știu!... Dacă aș fi folosit aceleași categorii estetice precum Nichita în fața sindicaliștilor americani, dacă aș fi retor ca Zăroni și sfătos ca Chișinevschi, desigur că binevoitorul meu anonim m'ar fi aplaudat și m'ar fi poftit să colaborez la **Glas.**

Între conștienta trădare românească și nerozia lui Fazsy, o prefer pe ultima.

Paul Miron

P. S. Să-i spun că în notele mele a fost totuși un comentar, sau să-l lăs să moară... așa?

◆ **Cristobald,** fost reporter la „Tempo", fost figurant la teatrele de vară și fost lacheu cu livrea la Circul „Proserpi" pe maidanul de la Podul Grant scrie acum, sub semnătură, la „Glasul din Pankov".

„Fraților, câți n'ați lăsat să se stingă în inimile dumneavoastră sfânta dragoste cea către patrie, aduceți-vă aminte că sunteți părți ale unui neam, și câte bunătăți aveți, sunt răsplătiri din partea neamului către strămoșii voștri, pentru slujbele ce-au făcut! Ca să fim și noi vrednici... să uităm patimile cele dobitocești și vrăjbile, care ne-au defăimat atât, încât să nu mai fim vrednici a ne numi neam. Să ne unim dar cu toții, mici și mari și, ca niște frați, fii ai uneia maici, să lucrăm cu toții împreună — fieștecare după destoinicia sa — câștigarea și nașterea a doua a dreptăților noastre..."

TUDOR VLADIMIRESCU
(Proclamația dela 20 Martie 1821)

Die Standarte

Wenn ich Nikita Chrutschow wäre*)

von George RACOVEANU

Zu der „Allafrikanischen Völkerkonferenz", vor kurzem in Tunis abgehalten, sandte der sowjetische Regierungschef eine Grußbotschaft, in der er erklärte, „der Tag rücke näher, an dem ganz Afrika frei sein werde" und die Sowjetunion, als „wahrhafter und selbstloser Freund der afrikanischen Völker" begrüße aufrichtig jeden Erfolg der afrikanischen Nationen in ihrem Freiheitskampf „gegen das schmachvolle Kolonialsystem". Diese schamlosen Äußerungen des Mannes, der ein Dutzend europäischer Nationen in Ketten hält, der noch 1956 den Freiheitskampf der ungarischen Nation in Blut ertränkt hat, sind von den Zeitungen des freien Deutschland unkommentiert geblieben. Ein Einziger hat sich mißbilligend über sie geäußert: Bundeskanzler Adenauer in seiner Rede anläßlich der Bundestagsdebatte über die Außenpolitik. Der „selbstlose Freund" der afrikanischen Völker, der von der **Freiheit** zu sprechen wagt, ist derselbe, welcher es ablehnt, fast ein Drittel der deutschen Nation aus der Sklaverei zu entlassen. Dieser Mann, welcher die Anwesenheit der Franzosen in Algerien als ungerecht bezeichnet, findet es gerecht, wenn Kalmücken, Tschuwaschen, Usbeken und Baschkiren in Thüringen — dem grünen Herzen Deutschlands — sich als Fakel der Zivilisation aufspielen.

Chruschtschows Grußbotschaft an die Afrikaner ist nur ein Glied in der langen Kette der Provokationen und Bedrohungen an die Adresse der freien Welt. Er läßt fast keine Gelegenheit unbenützt, sie auf die ihr drohende Gefahr aufmerksam zu machen: die Vernichtung durch die militärische Macht Sowjetrußlands. Es ist einfach rührend, diese Sorge Chruschtschows für die freie Welt. Als ob die Besorgnis um das Wohl der freien Nationen ihm keinen ruhigen Schlaf mehr ließe. Durch die Armeezeitung „Roter Stern" läßt er der westlichen Welt sagen, daß eine sowjetische Rakete imstande sei, „eine Sprengladung ins Ziel zu bringen, deren Sprengkraft jener von zwei Millionen Tonnen Bomben herkömmlicher Art entspräche". (Das wäre genau die Menge, die von der anglo-amerikanischen Luftwaffe von 1940 bis 1945 über Deutschland abgeworfen wurde.) Diese Enthüllungen sind verblüffend: die Kommunisten geben ihre militärischen Geheimnisse preis! Dieselbe „christliche" Sorge für das Schicksal des deutschen Volkes hat Chruschtschow bewegt, durch Sowjetbotschafter Smirnow, dem SPD-Vorsitzenden ein Memorandum in der Frage Berlins auszuhändigen. Dieses Memorandum besagt: „Es ist völlig klar, daß nach dem Abschluß eines Friedensvertrages die Deutsche Demokratische Republik die volle Souveränität auf ihrem Territorium und in ihrem Luftraum wie jeder unabhängige Staat ausüben wird. Es ist selbstverständlich, daß mit jeglichen unkontrollierten Verbindungen Westberlins mit der Bundesrepublik Schluß gemacht wird und alle Verbindungswege zwischen ihnen ganz unter die Kontrolle der DDR fallen werden." Und weiter: „In Übereinstimmung mit ihren Bundesverpflichtungen wird die Sowjetunion der DDR alle notwendige Unterstützung zur Verteidigung ihrer Souveränität gewähren."

Nikita Chruschtschow hat erfaßt, wo die „Achillesferse" des politischen Mechanismus des freien Westens liegt. So viel hat er verstanden, daß kein Präsident und keine Regierung einer demokratischen Nation etwas gegen die öffentliche Meinung unternehmen kann. Deswegen bemüht er sich, nicht mit den Regierungen ins Gespräch zu kommen, sondern die Massen der freien Völker anzusprechen und zu beeinflussen, und zwar in dem Sinne, daß sie **sich jeglicher Verteidigung mit der Waffe enthalten.** Chruschtschow braucht Zeit. In erster Linie für die Umrüstung. Die „400 Divisionen", die er in kürzester Zeit zur Verfügung haben kann, entsprechen nicht mehr dem Atomkrieg. Er weiß, daß zum heutigen Zeitpunkt eine Auseinandersetzung mit der modernen Militärmacht der USA die sichere Vernichtung Rußlands bedeuten würde. Deswegen will er Zeit gewinnen, um das Machtverhältnis zu seinen Gunsten zu ändern. Seine Rechnung wäre nicht schlecht, wenn auch die Methode, die er dazu gewählt hat, die geeignete wäre.

Zur Erreichung seines Zieles hat er den Weg der Einschüchterung der freien Welt eingeschlagen. Aus diesem Grunde preist er die Stärke der sowjetischen Militärmacht und ergibt sich in groben Beschimpfungen und Bedrohungen der Westmächte. Selbstlob und Bedrohungen können ja unter gewissen Bedingungen Früchte tragen. Einen Staatsmann wie Konrad Adenauer können solche Ausbrüche nicht einschüchtern. Sie veranlaßten ihn zu der Erklärung im Berliner Senat, daß diese Bedrohungen Chruschtschows die freie Welt nicht erschrecken sollten, weil Chruschtschow sehr wohl weiß, daß im Falle eines Krieges mit USA auch von Rußland nichts übrig bleiben würde. Aber Chruschtschow spricht nicht für Adenauer, für De Gaulle, oder für die Offiziere im Pentagon, sondern für die Massen, welche nicht politisch denken. Diese Massen will er in Angst versetzen.

Die Bedrohung aber ist ein zweischneidiges Schwert. Sie kann Erfolg haben, aber sie kann auch eine ganz andere Wirkung ausüben. Nämlich den Entschluß aller, **sich für die äußerste Anstrengung der Selbstverteidigung vorzubereiten**. Und das ist heute bei den Westmächten der Fall. Deswegen erwies sich Chruschtschow, als er den Weg der unverhüllten Drohungen wählte, als schlechter Psychologe.

*

Wäre ich an Stelle von Nikita Chruschtschow, hätte ich nie den Weg der Bedrohungen gewählt, um mein Ziel zu erreichen. Bei der allgemeinen Desorientierung der freien Welt, in der Zeit des materiellen Wohlstandes und dem Bedürfnis nach Frieden, hätte ich andere Wege eingeschlagen. Ich hätte mich bemüht die freie Welt einzuschläfern. Ich hätte niemals die Amerikaner aus dem Schlaf geweckt durch das Schießen des „Sputniks" in den Weltraum. Ich hätte nie die tiefe Besorgnis im amerikanischen Kongreß hervorgerufen durch die Erprobung der zwei Raketen im Pazifik. Ich würde mich nicht mit der immer steigenden Feuerkraft meiner Armee brüsten. Ich würde nicht drohen, alle, die der „sozialistischen Revolution" im Wege stehen, hinwegzufegen. Ich würde nicht riesige Militärparaden in Moskau abhalten. Ich würde mich vorläufig nicht in innere Angelegenheiten der freien Staaten einmischen. Ich würde den Afrikanern und den Kubanern keine Waffen senden. Ich würde den Westmächten kein Ultimatum in der Berlinfrage stellen, ohne es einhalten zu können. Ich würde die Position des Kanzlers Adenauer nicht festigen, indem ich durch meine Taten bestätige, daß seine Politik die einzig **realistische** ist. Ich würde nicht ständig Beschimpfungen gegen ihn aussprechen und ich würde den unschuldigen Präsidenten Gronchi nicht kränken, wenn er bei mir zu Gast ist. Ich würde nicht zulassen, daß meine Untergebenen einen maßvollen Mann, wie Dr. Dibelius dazu bringen, die treffliche Schrift über die „Obrigkeit" zu veröffentlichen. Ich würde die Verfolgung der katholischen Geistlichen einstellen. Ich würde der Welt zu verstehen geben, daß die Lage in Ostdeutschland, in der Tschechoslowakei, in Ungarn, in Rumänien, in Bulgarien, in Polen und den Baltischen Ländern nicht endgültig sei. Ich würde unaufhörlich Hymnen über die Wohltaten des Friedens singen. Und in dieser Zeit würde ich mich für den Krieg vorbereiten. (Was er in Wirklichkeit ja auch tut.) Und wenn ich fertig wäre, wenn die linksorientierten politischen Parteien in den freien Ländern, die Friedenskommittees, die Ausschüsse gegen den Atomtod, die Bewegungen für eine „moralische" Aufrüstung, die Geheimorganisationen, wenn die Lässigen und die Dummen ihr Werk vollendet haben würden, — wenn also die freie Welt nicht mehr im Stande wäre, mir mit der Waffe entgegen zu treten, dann würde ich losschlagen ...

Und sogar dann würde ich — für alle Fälle — das bewährte Rezept anwenden: zuerst schlagen und dann beschimpfen ...

Ich werde oft von Freunden, die mich als ehemaligen Berufsjournalisten kennen, gefragt, wie ich die politische Lage beurteile. Und ich als einer, der an den Fähigkeiten und der Bewegungsfreiheit der Diplomaten und Politiker der angelsächsischen Länder zweifelt, antworte ihnen: **meine Hoffnung — Nikita Chruschtschow.**

Einmal wird er die verhängnisvolle Dummheit begehen. Und wenn der Stein ins Rollen kommt, werden alle Geheimorganisationen der Welt nichts mehr ausrichten können.

*) Siehe ANTENNA, 1. Jahrgang Nr. 3.

Ein Memorandum an de Gaulle das von der Weltpresse verschwiegen wurde

Aus Sauzon auf Belle-Ile-en-Mer, wohin sie anläßlich des Besuches von Nikita Chruschtschow deportiert worden waren, haben die Angehörigen der nach Prozenten verkauften europäischen Nationen ein Memorandum an Präsident De Gaulle gesandt. Unser Kamerad, Hauptmann Constantin Stoicanescu, sorgte dafür, daß dieses Memorandum, das ausnahmslos von allen Deportierten unterzeichnet wurde, einem größeren Kreise des französischen Volkes bekannt gemacht wurde.

Hier einige Auszüge dieses erschütternden Dokumentes:

»... Die Völker, die in Yalta geopfert wurden, haben alles was nur in ihrer Macht stand getan, um die Welt zu alarmieren und zu erschüttern, um das Bewußtsein der Welt wach zu rütteln, ehe es zu spät ist. Es handelt sich nicht nur um die Völker, die der Sklaverei preisgegeben wurden, sondern um eine Todesgefahr, die der ganzen Menschheit droht.

Um den Schleier der Lügen zu zerreißen und den Abgrund von Ignoranz, von Verworfenheit und Verbrechen aufzudecken, auf welchem die verführte freie Welt die „friedliche Koexistenz" aufbauen wollte, haben Arbeiter auf dem Höhepunkt ihrer Verzweiflung die Maschinengewehre der Roten Armee erstürmt und sind mit leeren Fäusten vor den sowjetischen Panzern gestanden ... Das Gewissen der Welt schauderte ... Man hatte den Eindruck, daß die letzte Stunde der Tyrannei geschlagen hätte, doch die Schatten von Yalta geisterten noch ... Männer wurden massakriert, Kinder verhaftet und erschossen, Züge mit Deportierten fuhren ab, Flüchtlinge gingen in Scharen über die Grenze und auf die Trümmer fiel die Stille des Todes ... Es war wie ein Blitz ... in undurchdringlicher Nacht.

In unseren Ländern erscholl nur das Rasseln der Sklavenketten und die Stimme der Henker, die ihren Sieg hinausschrieen.

Die Flamme der Gerechtigkeit aber kann nicht ausgelöscht werden und diese Flamme wird immer den guten Boten finden, der es weiterträgt.

... Die Schwäche, die der Westen vor der kommunistischen Expansion zeigt, ist nicht materieller Natur. Die Uberlegenheit des industriellen und militärischen Potentials und das Monopol der atomaren Waffen Amerikas konnte die Bolschewisierung Chinas nicht verhindern. Was fehlt ist ein Ideal.

Weil er auf Verteidigung der Grundsätze der Freiheit und der Gerechtigkeit verzichtet hat, weil er feilschte — W. Churchill hat dieses Feilschen in seinen „Memoiren" zugegeben — weiß der Westen, umnebelt von technischem Fortschritt, nicht mehr, warum er weiterbestehen muß. Trotz seiner wirtschaftlichen und militärischen Uberlegenheit steht dieser Westen dem Kommunismus vollkommen entwaffnet gegenüber. Jeder Tag liefert, leider, neue Beweise zur Verschlechterung der internationalen Lage zu Gunsten des Kommunismus.

Wir haben gesehen, wie die UdSSR die Westmächte in Verlegenheit setzte, als sie den Wunsch äußerte, der NATO beizutreten. Warum soll man sich wundern? Die „Eindämmungsstrategie" des Herrn Bohlen sah keine Maßnahmen für eine „ideologische Eindämmung" vor.

Uber alle Grenzen, über eiserne Vorhänge und Militärbasen, stehen sich zwei Konzeptionen unaufhörlich auf allen Gebieten gegenüber. Die eine ihre Ideologie auf eine Armee stützend, die andere sich auf eine Armee ohne Ideologie stützend. Die eine mit einem Welteroberungsplan, als einer Politik auf lange Sicht ausgerüstet, die andere nur mit einem Plan zur Verteidigung von Grenzen, also ohne jede Politik.

Wenn man einen perfiden Feind, der ständig seine Methoden und seine Angriffsziele wechselt, der seine ideologischen Waffen und seine Kriegsmaschinerie geschickt einzusetzen versteht, wenn man einen solchen Gegner nur aus der Defensive zu bekämpfen gedenkt, dann ist man auf Vermutungen beschränkt, auf Improvisationen und schileßlich zur Machtlosigkeit verurteilt.

Dort, wo keine Altäre mehr zu verteidigen sind, fallen die Grenzen zusammen.

... Die „friedliche Koexistenz" ist nur eine Frist, die Herr Chruschtschow der freien Welt gewährt. Er sagt das ganz unbefangen. Was Herr Chruschtschow aber nicht sagt ist, daß er selbst diese Frist braucht. Er weiß ganz genau, daß die Rote Armee allein nicht genügt, um jede Spur von nationalem Widerstand und jedes Aufstandsgelüst bei den versklavten Völkern zu beseitigen. Man muß diese Völker überzeugen, daß sie endgültig verlassen sind ... So kann man erreichen, daß ihre ablehnende Haltung gegenüber dem Kommunismus in einen Todeshaß gegen die Demokratie, die sie verraten hat, umschlägt ...

Ist das erreicht, wird der „friedliche" Durchbruch in Afrika und in Südamerika der vorletzte Akt in der totalen wirtschaftlichen Abschnürung und im Endsturm auf die letzte Widerstandsinsel ...

Müde von der Spannung des kalten Krieges, vergiftet durch eine defaitistische Propaganda, die das Gespenst des Atomkrieges an die Wand malt, um alle Ubeltaten und alle Verzichte zu rechtfertigen, scheint die westliche Öffentlichkeit bereit zu sein, den mörderischen Kelch der „friedlichen Koexistenz" bis zur Neige zu leeren.

Sie aber, Herr Präsident, Sie wissen, daß ein richtiger Friede nur auf internationaler Gerechtigkeit und auf der Achtung der Menschenrechte aufgebaut werden kann. Jeder Vertrag, der diese Wahrheit übersieht, kann den Weltfrieden nicht sichern. Und die Völker, ihrer Lebensrechte beraubt, werden einen solchen Frieden nicht achten ...«

Infiltration auf dem Lande

Um den Widerstand der rumänischen Bauern gegen die Kollektivisierung zu brechen, schickt die Regierung neuerdings als Antikommunisten getarnte Agenten in die Dörfer. Sie haben die Aufgabe, die Wortführer des Widerstandes ausfindig zu machen, sich ihnen zu nähern und sich, mit Vorschlägen der Sabotage gegen die Kollektivisierung, in ihr Vertrauen einzuschleichen. Sie verstehen es, den Bauern einzureden, daß eine zersetzende Tätigkeit im Kollektiv selbst die beste Sabotage sei. Folgt dann das Gros der Bauern ihren Anführern und läßt sich in die Liste der Landwirte „auf sozialistischem Sektor" eintragen, werden die Anführer verhaftet oder verschwinden einfach über Nacht.

(Free Rumanian Press Agency, 4 Holland Road, London W 14)

Grablegung, Holzschnitt von G. Russu
Punerea în Mormânt, gravură în lemn de G. Russu

Mit wem wollen sie die Freiheit retten, Herr Wenger?

Der zweite Jahreskongreß des Komitees „Rettet die Freiheit" (24. und 25. März 1960 in Frankfurt) mißfiel, wie nicht anders zu erwarten war, einer Reihe von linksgerichteten Zeitungen, die Verzicht und Verrat zur politischen Doktrin erhoben haben. Selbstverständlich beanspruchte unter diesen Presseprodukten die in Hamburg erscheinende „Andere Zeitung" (der Titel allein ist ein Programm: anders als die anderen), eine führende Rolle. In ihrer zweiten April-Ausgabe 1960 brachte diese Zeitung übrigens auf einer vollen Seite ihr Ferienprogramm 1960: Berlin — Warschau — Moskau — Peking — Schanghai — Tientsin mit dem „Transsibirien-Expreß" („Volkspreis" der Reise DM 8250).

Es ist nicht überraschend, wenn Sibirientouristen keine Lust verspüren, die Freiheit zu retten. Überraschend aber ist, daß es eine sehr seriöse und ausgesprochen antikommunistische Wochenzeitung, „Rheinischer Merkur", für richtig gefunden hat, Herrn Paul Wilhelm Wenger als Berichterstatter zum Frankfurter Kongreß zu schicken. In seinem Bericht „Freiheit und Koexistenz" („Rheinischer Merkur" vom 1. April 1960) brachte Herr Wenger einen neuen Beweis, daß er sich von dem „antifaschistischen Komplex" nicht befreien kann und daß er die Freiheit nur mit Hilfe von Schwätzern und Kollaborateuren der Kommunisten „retten" will. Herrn Paul Wilhelm Wenger paßte es nicht, daß die im Kampf erprobten Antikommunisten in Frankfurt so stark vertreten waren. Er wollte auch von der klaren, ausgezeichneten Rede der französischen Sozialistin Susanne Labin keine Notiz nehmen, die ihren Angriff speziell gegen die „fortschrittlichen Intellektuellen" richtete. Stattdessen flocht Herr Wenger in seinen Artikel eine indirekte Attacke gegen Prof. Oberländer ein, sprach von „sterilem Antikommunismus" und brachte auch diesen Satz:

„Erfreulicherweise war es der Generalsekretär der Deutschland-Assemblée der Versklavten Europäischen Nationen, der Exilrumäne Lapadatu, der mit kritischem Blick durch den Saal darauf hinwies, daß unter den Kongreßteilnehmern sich auch einige bemerkbar gemacht hätten, die seinerzeit Hitlers SS-Divisionen mitgefüllt hätten und bis heute das Bekenntnis zur parlamentarischen Demokratie verweigerten."

Dieser Lapadatu, von welchem Herr Wenger so begeistert zu sein scheint, hat in Wirklichkeit nicht den Mut gehabt, seine Ansicht laut zu vertreten. Er hätte sonst die richtige Antwort bekommen. Höchstwahrscheinlich flüsterte Lapadatu, der von der gesamten rumänischen Emigration in Deutschland abgelehnt wird, seine Ansicht in Herrn Wengers Ohr.

Nun ist die Behauptung, daß wir „seinerzeit Hitlers SS-Divisionen **mitgefüllt** hätten", gerade für die Rumänen nicht zutreffend.

Wir haben nicht ein paar Divisionen „mitgefüllt", sondern ganze Frontabschnitte, u. zw. mit allen nur verfügbaren Mitteln. Nicht weniger als 29 rumänische Divisionen kämpften gegen die Sowjetunion **nicht nur in der Überzeugung, sondern mit dem Wissen, daß ihr Kampf ein nationaler Kampf war.** Das ist eine Tatsache, die von Herrn „Generalsekretär" Lapadatu nicht aus der Welt geschafft werden kann und auch nicht von Herrn Wenger.

Dieselben rumänischen Frontsoldaten werden jetzt beschuldigt, wahrscheinlich weil sie mutig gegen den Kommunismus gekämpft haben, „das Bekenntnis zur parlamentarischen Demokratie zu verweigern". Nach dieser Auffassung ist der einzige „Exilrumäne", der sich zur parlamentarischen Demokratie bekennt, logischerweise H. Lapadatu, der Schützling von H. Wenger.

Aber wer ist eigentlich dieser Lapadatu und mit welchem Recht beansprucht er **für sich allein** die Vertretung der rumänischen Demokratie in Deutschland?

Es gibt in Rumänien eine sehr bekannte Familie, Lapedatu, und der Betreffende behauptet dieser Familie anzugehören. Die Lapedatus sind jedoch in einer ganz anderen Gegend zu Hause, während unser Lapadatu, der dazu noch den Beiname „Florean" führt, aus Birthälm stammt, einer größeren Gemeinde im siebenbürgischen Groß-Kokeler Komitat, die von Sachsen, Rumänen und Zigeunern bewohnt wird. Lapadatu-Florean gehört der letzteren Gruppe an. Das soll kein Vorwurf sein, das ist eine Tatsache. Es gibt viele anständige Zigeuner, wahrscheinlich auch in Birthälm...

Sehr früh erkannte Lapadatu-Florean, daß man in der Politik rasch Karriere machen kann und fand sofort einen Meister, der seine ersten Schritte in der Politik lenkte, einen gewissen Ion Gheorghe Maurer, der, als Lapadatu das Gymnasium absolvierte, die Leitung der Jugend der „Altliberalen" im Komitat Groß-Kokel innehatte. Dieser, ein unbedeutender aber kluger Rechtsanwalt, wechselte die Parteien wie die Hemden. Von den „Altliberalen" ging er zu den „Jungliberalen", dann zu den „Radikalen Bauern", einer Splittergruppe, die von Grigore Iunian geführt wurde und schließlich zur „Front der Nationalen Wiedergeburt", der nach faschistischem Muster organisierten Einheitspartei des Königs Carol II. Maurer trug die Parteiuniform und wurde sogar zum „Abgeordneten" nominiert. Indessen, schon als „Altliberaler", **wurde er geheimes Mitglied der 1000 Mann zählenden kommunistischen Partei Rumäniens. Heute ist Ion Gheorghe Maurer Präsident der Rumänischen Volksrepublik.**

„Nach den Angaben der Moskauer Zeitschrift „Bolschewik" belief sich die Zahl der illegalen Kommunisten in ganz Rumänien mit seinen 18 Millionen Einwohnern auf nur 1000 Mann. Dies macht auch erklärlich, wieso die maßgeblichen Führer der KP mit wenigen Ausnahmen auch heute noch Nichtrumänen sind."

Walter Windisch

(„Die Machtergreifung des Kommunismus", Verlag „Zeit und Welt", Regensburg, 1959)

Diesen Toten sind wir verpflichtet

Um gerecht zu sein müssen wir feststellen, daß Lapadatu seinem Meister nicht überallhin folgte. Einiges hat er trotzdem von ihm gelernt. Zuerst studierte er in Klausenburg, übersiedelte Anfang der 30er Jahre nach Bukarest, inskribierte an der Hochschule für Landwirtschaft und stieg in dem erstklassigen Hotel „Paris" in der Akademiestraße ab. Das hatte seinen guten Grund. Im Hotel „Paris", sowie in den benachbarten Hotels „Union", „Stanescu" und „Bristol", wohnten nämlich die Parlamentarier. Lapadatu wußte, daß er auf diese Weise wichtige Beziehungen anknüpfen konnte. Ein Rätsel ist, aus welchen Mitteln er das Zimmer im Hotel „Paris" bezahlte. Ein solches Zimmer kostete damals mehr, als der Monatsgehalt eines Oberstudienrates ausmachte... Die Sitzungen im Abgeordnetenhaus waren für Lapadatu viel wichtiger als die Vorlesungen an der Hochschule für Landwirtschaft. Der Zulauf zu den alten, bürgerlichen, politischen Parteien war damals sehr gering und so war es für L. sehr leicht, von der Liberalen Partei aufgenommen zu werden. Gleichzeitig suchte er Kontakte zu der „Eisernen Garde" und nützte diese Kontakte als eine Art Rückversicherung.

Als König Carol II. alle politischen Parteien auflöste und seine eigene Partei gründete, meldete Lapadatu sich sofort und zog die Uniform der „Front der Nationalen Wiedergeburt" an. Nicht umsonst, gleichzeitig bekam er einen Posten im Wirtschaftsministerium: das Referat für Kühlschränke.

Im September 1940 wurde König Carol II. gestürzt. Lapadatu entledigte sich sofort seiner Uniform der königlichen Einheitspartei, schaffte sich ein Grünhemd, Gürtel und Pistole an und verlangte seine Aufnahme in die Eiserne Garde. Die Legionäre waren damals sehr vorsichtig mit diesen Anhängern der letzten Stunde, auch „Septembristen" genannt. Lapadatu sollte sich erst bewähren, sein ständiges Auftreten in allen Nachtlokalen von Bukarest imponierte der Eisernen Garde nicht sonderlich.

Am 21. Januar 1941 verursachten die Meinungsverschiedenheiten zwischen General Antonescu und Horia Sima blutige Unruhen in Bukarest. Lapadatu glaubte, daß seine große Stunde gekommen sei. **Ohne von jemandem einen Auftrag erhalten zu haben, sammelte er ein Dutzend Abenteurer, bewaffnete sie, begab sich zur Wohnung des Generaldirektors der rumänischen Eisenbahnen, Orezeanu, der in der Kontroverse Antonescu — Horia Sima überhaupt keine Stellung bezogen hatte, und eröffnete das Feuer auf dessen Haus.** Kein Fenster blieb unversehrt, glücklicherweise wurde niemand verletzt.

Am 23. Januar 1941 war Antonescu Herr der Lage und Lapadatu unterzeichnete sofort eine Treueerklärung. Der Überfall auf das Haus des Generaldirektors Orezeanu wurde ihm verziehen und man schickte ihn nach Berlin, in das Büro des rumänischen Landwirtschafts-Attachés.

Ende 1942 wurde Lapadatu nach Rumänien befohlen. Er sollte, wie jeder Mann seines Alters, an die Front gehen. An die Front als Obergefreiter im 6. Schweren Artillerie-Regiment? Alles, nur das nicht... Er wußte, daß die in Deutschand befindlichen Legionäre im KZ. Buchenwald interniert waren. Er machte eine Szene im Büro des Landwirtschafts-Attachés, wobei er, der sich heute zur parlamentarischen Demokratie bekennt, hysterisch schrie: **„Ich bin Legionär der Eisernen Garde. Ich will nach Buchenwald, zu meinen Kameraden!"** Nach Buchenwald, nur nicht an die Front!...

Er wurde tatsächlich, im Januar 1943, nach Buchenwald gebracht und in die Abteilung, in der sich 400 Legionäre befanden, eingereiht. Ein halbes Jahr lang bemühte er sich seinen Mitgefangenen zu zeigen, daß er der treueste aller Legionäre sei. Nach dem Sturz Mussolinis (25. Juli 1943) änderte er sein Benehmen und wollte mit niemandem mehr sprechen. Als er erfuhr, daß die Alliierten am 6. Juni 1944 in der Normandie gelandet seien, **versuchte Lapadatu den Geisteskranken zu spielen, um in eine Irrenanstalt eingeliefert zu werden.** Als der Versuch scheiterte, verlangte er schriftlich seine Überstellung in das große Lager, wo keine Rumänen untergebracht waren. Sein Wunsch wurde erfüllt; er wurde von den übrigen Rumänen getrennt. Im großen Lager begann er mit Kommunisten freundschaftliche Beziehungen anzuknüpfen. Nach dem Luftangriff vom 24. August 1944 auf Buchenwald gelang es ihm zu entkommen, in Erfurt wurde er wieder verhaftet. Da die Mitglieder der Eisernen Garde zu diesem Zeitpunkt aus dem Lager entlassen und nach Österreich gebracht wurden, **entpuppte sich Lapadatu noch einmal als Legionär** und erklärte: „Ich will weiterkämpfen, bringen Sie mich dorthin, wo die »Eiserne Garde« ist!" So kam er nach Marialanzendorf bei Wien. Kaum angekommen, verschwand er wiederum und kam über Stuttgart — Karlsruhe nach Bonn, wo er die Ankunft der Amerikaner abwartete. Er meldete sich sofort bei einer amerikanischen Dienststelle, u. zw. als „Spezialist für innere deutsche Angelegenheiten". Der betreffende amerikanische Offizier scheint ein guter Menschenkenner gewesen zu sein: das Angebot wurde abgelehnt. Lapadatu widmete sich dann dem Schwarzhandel und konzentrierte seine Tätigkeit auf Häute und Abtreibungsmittel. Nach der Währungsreform, 1949, wollte er von einem englischen. Nachrichtendienst aufgenommen werden, was ihm insoweit gelang, als man ihm einige Probeaufträge in Hannover und Düsseldorf gab.

Lapadatu übte dann verschiedene Berufe aus, besuchte katholische Geistliche, Gewerkschaftler, Politiker aller möglichen Parteien und versicherte allen der Reihe nach, daß er die gleichen politischen Ziele verfolge. Sammelte Briefe, Visitkarten und Adressen und präsentierte sich der Gruppe Visoianu als ein Mann mit den besten Verbindungen in Deutschland, dem sich alle Türe öffnen. Er manövrierte mit Liebesgaben-Paketen, machte alle möglichen Versprechungen, um auch auf diese Weise Anhängerschaft zu gewinnen. Das Resultat war sehr mager: einige ahnungslose arme Teufel, die, nach Bedarf, als „Mitglieder der Bauernpartei", „Christliche Demokraten", „rumänische Sozialisten", „Repräsentanten der freien Berufe", „Gewerkschaftsführer" usw. ausgegeben wurden. Es waren immer und immer dieselben Leute. Seine „antifaschistischen" Vorträge haben auf seine „Anhänger" so gewirkt, **daß sich die meisten von ihnen nach Rumänien repatriieren ließen.** Die übrigen kehrten ihm den Rücken.

Heute sitzt er allein, nur mit seiner Sekretärin, im Büro der „Assemblée der Versklavten Europäischen Nationen" in Bonn, bezieht ein hohes Gehalt und nicht minder hohe Repräsentationsgelder.

Seine Tätigkeit in Bonn hat mit den „Versklavten Nationen" nicht das geringste zu tun. An erster Stelle ist er bemüht — da er von allen Landsleuten abgelehnt wird —, die gesamte rumänische Emigration in Deutschland zu diskreditieren und alle kulturellen Veranstaltungen der Rumänen zu torpedieren. Außer mit Drohungen und Erpressungen, arbeitet er mit Denunziationen bei allen möglichen Behörden. Es gibt kaum eine Dienststelle in Bonn oder in Düsseldorf, wo er nicht als Denunziant aufgetreten ist. Interessanterweise haben seine Anzeigen eine verblüffende Ähnlichkeit mit den Anschuldigungen, die in der „Stimme der Heimat" (Glasul Patriei), dem Organ des Repatriierungskomitees des sowjetischen Generals Michajlow in Pankow, erhoben und auch von Radio Bukarest wiedergegeben werden. Die Rumänen in Deutschland wissen ganz genau, daß diese Ähnlichkeit kein Zufall ist, sondern das Ergebnis von unzähligen Verbindungen, die Lapadatu zu zwielichtigen Linksintellektuellen unterhält. Sollen wir noch sagen, daß er, durch einen Mittelsmann und über Warschau, mit Bukarest in telephonischer Verbindung steht? Sollen wir noch sagen, daß er, der „Direktor der Versklavten Nationen in Bonn", mehrmals mit einem Sowjetdiplomaten zusammengekommen ist?

Seine „Kompetenz" überschreitet den rumänischen Sektor. Auf internationaler Ebene arbeitend, liefert er Informationen über deutsche Politiker, deutsche Institutionen und Landsmannschaften an Hetzzentralen, die als „Ouverture" zum „Gipfeltreffen", antideutsche Propagandafeldzüge gestartet haben. Lapadatu ist sicher nicht das einzige, aber eines der wichtigen Glieder der antideutschen Propagandamaschine. Die Rumänen in Deutschland sind fest entschlossen, ihn unschädlich zu machen und sollen darum von ihm und seinen Beschützern, als „Faschisten" und solche, die „das Bekenntnis zur parlamentarischen Demokratie verweigern", gebrandmarkt werden!

Traian Rovinaru

Bolschewistische Mörder treten als Ankläger auf

Im Rahmen der Moskauer Propaganda für eine „Entspannung und friedliche Koexistenz", läuft die Hetzkampagne, die zur Isolierung Deutschlands vor dem „Gipfeltreffen" führen soll, auf vollen Touren.

Zeitungsartikel, Rundfunksendungen und Pressekonferenzen der bolschewistischen Helfershelfer im Westen, nehmen unaufhörlich mit derselben Argumentierung und im gleichen Tone an diesem Feldzug teil.

In dieser Hinsicht scheint sich der Westen — soweit überhaupt von einem einheitlichen Block des Westens gesprochen werden kann — kaum bewußt zu sein, daß er in erster Linie einen Partisanenkampf in seinen eigenen Reihen führen müßte. Die kommunistischen Partisanen, ob sie nun „Fortschrittliche", „Verteidiger der demokratischen Rechte", „Entspannungssuchende" heißen oder solche, die den „Frieden sichern wollen", sind maßgebend an den Erfolgen Moskaus beteiligt.

So war es auch im „Fall Oberländer", dem mit absoluter Sicherheit andere „Fälle" folgen werden und die alle, nach einem dem Marxismus eigenen Gesetz, auf Lüge und Betrug, aufgebaut werden.

Mit welcher Unverschämtheit sich hier Mörder in Ankläger verwandeln, beweisen die weit über 200 Zeugenaussagen der Überlebenden des Massakers von Lemberg, das von der sowjetischen NKWD an politischen Häftlingen vom 22. bis 28. Juni 1941 verübt wurde.

Von diesen über 200 Zeugenaussagen bringen wir hier, in vollem Wortlaut, nur eine einzige:

Juni 1941 in Lemberg — NKWD-Massenmorde Frau A. K. berichtet!

Im Herbst 1940 verhaftete mich NKWD in Lemberg wegen meiner Zugehörigkeit zu der Organisation Ukrainischer Nationalisten. Ich wurde in dem Zamarstyniw-Gefängnis inhaftiert und man hielt mich dort bis Anfang Juni 1941, etwa zwei Wochen vor dem Beginn des deutsch-sowjetischen Krieges. Man überführte mich dann in das Brygidky-Gefängnis wegen meiner Erkrankung, angeblich mit der Absicht mich in dem Gefängniskrankenhaus unterzubringen, da ich zu dieser Zeit Gelbsucht hatte und an Nierenbeschwerden litt, aber statt in das Gefängniskrankenhaus zu kommen, landete ich in den Kellerräumen des Gefängnisses. In dieser Kellerzelle befand ich mich auch zu dem Zeitpunkt, als der deutsch-sowjetische Krieg am 22. Juni 1941 begann. Die Kellerzelle selber war mit inhaftierten Frauen vollgestopft.

Am Nachmittag des 22. Juni 1941 wurde ich mit anderen Gefängnisinsassinnen in eine andere Gefängniszelle (vermutlich Nr. 5) im Parterre des Gefängnisses überführt. Es war die erste Zelle rechts nach dem Haupteingang in das Gefängnis und das Fenster dieser Zelle befand sich direkt gegenüber der im Hof befindlichen Gefängniskapelle. In der Nacht vom 23. auf den 24. Juni herrschte im Gefängnis eine auffallende Ruhe, kein Wächter war im Gang zu hören und niemand beobachtete die Häftlinge durch die Ausgucklöcher wie es bisher üblich war. Kurz vor der Morgendämmerung haben die männlichen Häftlinge vom 1. Stock, die bereits aus ihren Zellen ausgebrochen waren, das Hängeschloß an der Tür unserer Zelle beseitigt und wir drängten uns im Gang des Gefängnisses zum Ausgang. Als ich zum Tor vorgedrungen war, bemerkte ich vor dem Tor 6 Leichen von Häftlingen, eigentlich waren es 7 Leichen, davon eine weibliche. Wir schreckten vor diesem Anblick zurück und begaben uns in die Zelle, von wo aus wir soeben herausgekommen waren. Ich begab mich noch in die Nachbarzellen, um meine Bekannten zu besuchen, es war eine Zelle der verurteilten Häftlinge, und in dem Moment hörte ich im Gang des Gefängnisses Schüsse knallen und eilte prompt in meine Zelle zurück. Gleich danach erschien in meiner Zelle, die als erste hinter dem Eingangstor lag, der Gefängniskommandant in Begleitung mehrerer NKWD-isten und Wächter, sie richteten die Waffen gegen uns und befahlen die Hände hochzuheben. In unserer Zelle waren jetzt auch Häftlinge aus anderen Zellen, die keine Zeit mehr fanden ihre Zellen aufzusuchen, unter ihnen auch männliche Häftlinge. Die NKWD-isten befahlen jetzt den Häftlingen sich auf das Gesicht hinzulegen und die Hände auf den Rücken zu halten. Der Gefängniskommandant richtete an uns die Frage: „Warum wolltet ihr flüchten?" und eine der Frauen antwortete sofort auf russisch, da sie ja aus der Ostukraine stammte, „wir wollten gar nicht flüchten, sehen Sie doch selbst, wir sitzen so wie vorher". Der Kommandant ließ die männlichen Häftlinge abführen und wir, die Frauen, sollten auf dem Gesicht mit auf den Rücken gekreuzten Händen weiter liegenbleiben. So liegend hörten wir im Gang verschiedene Stimmen laut, ich vernahm deutlich drei verschiedene Stimmen und folgende Sätze: „Ich habe euch so herzlich begrüßt bei eurem Einzug, und was wollen Sie jetzt mit mir tun" — rief eine Frauenstimme; eine Männerstimme fragte: „Wohin führen Sie mich"; eine dritte, auch männliche Stimme flehte an: „Schenken Sie mir das Leben und die Freiheit". Die Schritte verhallten und mit ihnen auch die Stimmen, nur nach einer kurzen Weile hörte ich deutlich aus der Richtung der Gefängniskapelle drei Schüsse knallen.

Unmittelbar danach wurden im Gefängnishof die Motoren schwerer Lastkraftwagen hörbar. Wir dachten zuerst, daß die Häftlinge zum Abtransport geführt werden, aber die Motoren liefen so in einer Tour weiter und man vernahm daraus nicht, daß die LKWs vor- oder abfuhren, und wir begriffen erst später, daß die Motoren die Schreie der Häftlinge übertönen sollten.

In kurzen Zeitabständen erschienen jetzt in unserer Zelle die Wächter und nach einem Verzeichnis riefen sie einzelne Häftlinge oder gar in kleineren Gruppen aus, die sofort mit allen ihren Sachen in den Gang heraustreten mußten. Es dauerte so, mit dem Ausrufen, ab Dienstag bis Freitag. Am Donnerstag vor dem Einbruch des Abends wurden folgende, mir persönlich bekannte Personen ausgerufen: Olha Czemerynska und Olha Sparyniak. Ich ahnte jetzt, daß die beiden Frauen bestimmt nicht zur Verlegung gerufen wurden, sondern man hatte was anderes mit ihnen vor, weil die beiden solcher Vergehen beschuldigt wurden, für die die Sowjet-Machthaber die Todesstrafe anwandten. Währenddessen bemerkten wir, daß die Kartei der Häftlinge durcheinander geraten ist, denn es kam jetzt vor, daß man mehrmals nach einem und demselben Häftling erschien, um ihn auszurufen, und man rief auch solche aus, die unsere Zelle gar nicht beherbergte.

Am Freitag wurden noch einige Frauen um die Mittagsstunde ausgerufen, kamen aber nach einer Zeit wieder zurück, nachdem man in der Wachstube nicht wußte, was mit ihnen geschehen soll, denn in ihren Papieren hat man etwas nicht finden können. In der Nacht vom Freitag auf Samstag wurden nach einer Liste noch einige Frauen ausgerufen, sie sollten sich mit allen ihren Sachen bereithalten, aber so vergingen die Stunden und niemand kam, um sie abzuholen. Am Samstag um die Morgendämmerung wurden die Stimmen der Häftlinge aus anderen Stockwerken hörbar; die Häftlinge riefen ihre Verwandten an, welche in anderen Zellen inhaftiert waren. Gleich danach, als man merkte, daß keine Wachen mehr im Gefängnis sind, brachen die Häftlinge die Tür auf und strömten in die Gänge. Unsere Tür wurde auch von außen aufgebrochen und da bemerkten wir einen Zivilisten von der Außenwelt, der uns versicherte, daß der Ausgang von der Jachowyczstraße frei ist, da er eben durch diesen Ausgang hierher gekommen ist. Wir fürchteten zunächst rauszugehen, damit sich der vorherige Fluchtversuch mit schwereren Folgen nicht wiederholt, aber ich mit einer Freundin wagte trotzdem und erreichte tatsächlich den Ausgang und somit auch die Freiheit. In den Straßen Lembergs sahen wir noch flüchtende Einheiten der Sowjetarmee und wir suchten nach einem sicheren Unterschlupf.

Am Sonntag erfuhr ich vom Arzt Dr. Kaszubynskyj, daß die Gefängnisse voll Leichen hingemordeter Häftlinge sind, vor allem bezog sich das auf das Lonzkyj-Gefängnis. Am Montag 30. Juni 1941 bemerkte ich durch das Fenster meines Zimmers im Morgengrauen einen deutschen Streifenposten auf der Straße. Ich ging damals gleich in der Frühe zum Lonzkyj-Gefängnis, konnte aber in das Gefängnis nicht hereinkommen, da von dort ein furchtbarer Gestank verwesender Leichen strömte. Ich ging dann in Richtung des Zamarstyniw-Gefängnisses weiter, habe unterwegs eine Frau aus dem Zamarstyniw-Gefängnis, mit der ich einst dortselbst saß, getroffen und erfuhr von ihr, daß nach Aussage eines Häftlings, im Zamarstyniw-Gefängnis auch mein Bruder ermordet worden sein sollte. Da ich noch während meiner Inhaftierung wußte, daß auch mein Bruder in demselben Gefängnis saß, ging ich jetzt direkt in das Gefängnis, um nach der Leiche meines Bruders zu suchen. Als ich angekommen war, stand schon eine große Menschenmenge vor dem Gefängnistor und auch die deutsche Militärwache war bereits da und ließ die Menschen nur einzeln oder je einige Personen auf einmal herein. Auf meine Bitte, daß ich meinen ermordeten Bruder suchen möchte, wurde ich sofort hereingeführt.

Ich war Augenzeuge folgende Szene: In vier Reihen lagen die Leichen ermordeter Häftlinge. Ich zählte 40 Leichen, davon 13 Frauenleichen. Unter den Frauenleichen erkannte ich nach der Kleidung drei meiner ehemaligen Zellenmitgefangenen, die Gesichter derselben aber waren nicht erkennbar. Eine der Frauen hieß Iryna Szust aus Brody, die zweite war eine Frau aus Lemberg und die dritte, eine Polin, Rufname Marysia. Man sah an den Leichen gebrochene Körperglieder. Unter den männlichen Leichen habe ich meinen Bruder nicht erkannt, zumal ich nicht wußte, was für Kleider mein Bruder im Gefängnis trug. Ich frage noch, ob noch mehrere Leichen da sind, erhielt eine bejahende Antwort, aber mir wurde zugleich gesagt, daß man die übrigen Leichen nicht zur Besichtigung freigeben wird, da sie nicht mehr erkenntlich sind wegen des fortgeschrittenen Grades der Verwesung.

Einige Tage danach begegnete ich auf der Straße einer Jüdin und einer Polin, die früher mit mir dieselbe Gefängniszelle teilten, und erfuhr von ihnen, daß die meisten Erschießungen im Zamarstyniw-Gefängnis am Donnerstag den 26. Juni 1941 stattgefunden haben. Die beiden Frauen wurden auch zum Erschießen in die Keller gebracht, begegneten unterwegs meinem Bruder, der ebenfalls zum Erschießen geführt wurde, und mein Bruder fragte sie noch nach mir. Die Frauen behaupteten, daß man die Häftlinge an der Schwelle des Kellerraumes mit einem Genickschuß von hinten tötete. Sie beide entgingen nur dadurch dem Tode, weil sie sich an der Schwelle gleich fallen ließen und sich dann unter die Leichen bereits ermorderte Häftlinge versteckten, bis es dann ganz ruhig wurde und sie in die Freiheit gelangten.

Die vorstehende Aussage bin ich gerne bereit vor einem Gericht mit dem Eid zu bekräftigen.

„Denn wenn wir uns heute entschließen würden, 2½ Millionen Berliner aufzugeben…, wenn wir sie den Kommunisten ausliefterten, so frage ich mich, worauf wir uns berufen wollten, wenn morgen oder übermorgen 4½ Dänen und danach 3½ Millionen Norweger und sodann 9 Millionen Belgier und 11 Millionen Holänder bedroht würden?"

Paul Henry Spaak

Verstärkung des russichen Übergewichts im Völkerstaat der UdSSR

Nach der offiziellen sowjetischen Statistik betrug die Einwohnerzahl der Sowjetunion für 1959 208 827 000. Davon waren

114 Mill. Russen = 55%
94 Mill. Nichtrussen = 45%.

Die 94 Mill. Nichtrussen verteilen sich auf 96 verschiedene Nationalitäten, von denen die Ukrainer mit 37,7 Mill. die zahlenmäßig stärksten sind. Diese 96 Völker nichtrussischer Nationalität leben in

14 Unionsrepubliken
18 Autonomen Republiken
10 Autonomen Gebieten
10 Nationalen Kreisen.

43 kleinere Volksgruppen haben keine autonomen Territorien, auch nicht die 1,6 Mill. Deutschen.

Weißrußland (RSFSR) stellt mit 117 Mill. Einwohnern 56% der gesamten Bevölkerung der Sowjetunion. Von diesen 117 Mill. sind 97 Mill. Russen. Die 17 Mill. außerhalb der RSFSR lebenden Russen verteilen sich auf die verschiedenen Nationalitäten. Ein Blick auf die Bevölkerungsstruktur zeigt die fortschreitende Russifizierung der nichtrussischen Nationalitäten.

In **Kasachstan** bilden die Kasachen mit nur 29,6% heute eine Minderheit im eigenen Land. Die Russen stellen 43,1% und die Ukrainer 8,2% der Einwohnerschaft.

In der **Kirgisischen Republik** beträgt der Anteil der Kirgisen nur noch 40%, während die Russen 30,2% und die Ukrainer 6,0% der Einwohnerschaft stellen.

In **Estland** gab es 1934 nur 8,5% Russen; heute leben dort 21,7% und außerdem 1,3% Ukrainer.

In **Litauen** ist der Anteil der Russen seit der Vorkriegszeit von 2,7% auf 8,5% gestiegen.

In **Lettland** ist die Volkszahl von 1,475 Mill. im Jahre 1935 auf 1,298 Mill. gefallen. In der gleichen Zeit stieg aber der Anteil der Russen von 233 auf 556 000. Hinzu kommen noch 29 000 Ukrainer.

In **Ostpreußen** leben heute 610 000 Russen.

Im **Autonomen Jüdischen Gebiet** leben nur 163 000 von den insgesamt 2 200 000 Juden.

(Wehr-Pol. Information)

*

Abschließend müssen wir noch hinzufügen, daß von den 2,880.000 Einwohnern der sogenannten **Moldauischen** SSR die Russen 1945 nur 6% ausmachten, 13% waren Ukrainer und **75% Rumänen.**

Ein sowjetisches Dekret vom 31. März 1955 verfügte die planmäßige Umsiedlung eines Teiles der rumänischen Bevölkerung aus der Moldauischen SSR in die Regierungsbezirke der RFSR Astrachan und Rostow und in den Bezirk der Kasakischen SSR Pawlodarsk, so daß der prozentuelle Anteil der Russen am 15.1.1959 fast 9% betrug.

Als Zwangsarbeiter in den Reisfeldern

Bereits im Jahre 1956 erhielt die Verwaltung der Reisfelder von Banloc und Deta von der Regierung den Befehl, eine große Anzahl von Notunterkünften zu errichten. Im Jahre 1957 kam das Dekret 324/57 heraus, das die Behörden anwies, Landstreicherei und Wirtschaftssabotage mit 3 Jahren Zwangsarbeit zu bestrafen. In wenigen Monaten füllten sich die neuen Hütten auf den Reisfeldern und bald kam man auf einen Arbeiterüberschuß von 1200 Mann.

Die tägliche Ration für die Zwangsarbeiter betrug 130 g Schwarzbrot und Bohnensuppe. Für drei Arbeiter gab es je einen Eßnapf und einen Löffel. Von morgens 4 Uhr bis zum Sonnenuntergang wurde, oft bis zu den Hüften im Wasser stehend, gearbeitet. Dann folgte der mehrere Kilometer lange Rückweg zu den Hütten. Außer Natron und Salz gab es keine Medikamente. Wunden wurden mit Salzwasser ausgewaschen. Ungeziefer und Infektionskrankheiten nahmen überhand. **Arbeiter, die ihre Norm nicht erfüllten, wurden ausgepeitscht. Manche Männer fielen vor Erschöpfung und Unterernährung tot um. Sie wurden bei Nacht in einer gemeinsamen Grube verscharrt…**

Das sind die Aussagen eines Augenzeugen, eines Strafgefangenen, dem die Flucht aus Rumänien gelang.

(Free Rumanian Press Agency, 4 Holland Road, London W 14)

Ein „Frieden“ der unsere Völker ihrer Lebensrechte beraubt, wird von uns nie respektiert werden

General der Kav. Constantin Pantazi

Hervorragender Offizier, erhielt die höchste rumänische Tapferkeitsauszeichnung bereits als Rittmeister im ersten Weltkrieg, war von April 1941 bis 23. August 1944 Verteidigungsminister in der Regierung von Marschall Antonescu.

Seit fast 16 Jahren befindet sich General Pantazi im Gefängnis von Aiud. Vor kurzem wurde er 72 Jahre alt.

Dr. Constantin Danulescu

Bekannter Radiologe, Haupt der Bukarester Hochschuljugend von 1922 bis 1925, 1928 Vorsitzender des rumänischen Studentenverbandes in Paris. Dr. Constantin Danulescu war von 1941 bis 1943 Arbeitsminister in der Regierung von Marschall Antonescu.

Vom 23. August 1944 bis April 1957 lebte er im Verborgenen, bis er in Klausenburg von zwei Beamten des kommunistischen Sicherheitsdienstes erkannt und auf der Stelle erschossen wurde.

In den letzten Wochen haben zahlreiche unserer VD Landsleute und deutschen Kameraden Einzahlungen auf unser Bankkonto geleistet und Spenden überwiesen. Wir danken allen herzlichst und mit voller Anerkennung.

Wir wiederholen aber unseren Appell und wir bitten alle unsere Freunde sich einzusetzen, damit unser Leserkreis sich weiter vergrößert.

Um eine Werbeaktion in Deutschland zu ermöglichen, haben wir den deutschen Teil unserer Zeitung auf 4 Seiten erhöht. Wir werden auch weiterhin mit 4 Seiten in deutscher Sprache erscheinen.

Helfen Sie uns unsere Auflage zu verdoppeln. Benützen Sie beiliegende Zahlkarte, wenn Sie selbst das Abonnement bezahlt haben, um einen neuen Abonnenten zu gewinnen.

Alle Geldsendungen nur an die
Bayerische Hypotheken- und Wechsel-Bank
Zweigstelle am Hauptbahnhof München
Konto Nr. 21697 (Stindardul)

Wir sind uns dessen bewußt, daß wir, wenn wir für Deutschland kämpfen, auch für unser verkauftes und unterjochtes Vaterland Rumänien kämpfen.

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Germering b. München, Ob.-Bahnhofstraße 54. — Druck: Dr. Peter Belej, München 13, Schleißheimer Straße 71.

Der Freiheitskampf der rumänischen Bauern

Personen, die in der letzten Zeit aus Rumänien gekommen sind, berichten, daß im Laufe des Monats Februar 1960 bei **Iacobeni** und bei **Mestecanisch** (zwei Orte, die ungefähr 12 km nordwestlich von Vatra Dornei, in der Süd-Bukowina, gelegen sind) ein ganzes Bataillon der Sicherheitstruppen in Kampfhandlungen mit rumänischen Bauern und Bergleuten verwickelt war. Verwundete Kommunisten sollen in das neue Krankenhaus von Campulungul Moldovenesc gebracht worden sein.

Wenn auch über diese neuen Ereignisse Einzelheiten fehlen, wissen wir jedoch jetzt genau, was Ende Juni 1959 in der großen Gemeinde **Dabuleni,** im ehemaligen Komitat Romanatzi, vor sich gegangen ist. Ein junger rumänischer Flieger, der aus einer Nachbargemeinde stammt und der mit einer Düsenmaschine flüchtete und in der Türkei landete, konnte darüber ausführlich berichten.

Dabuleni, eine der größten Landgemeinden Rumäniens (fast 20 000 Einwohner) befindet sich 32 km westlich des Donauhafens **Corabia.** Die Bauern aus Dabuleni waren bekannt durch ihren Fleiß, durch ihre schönen rassigen Pferde und durch ihre musterhaften Höfe. Die meisten von ihnen dienten seit Generationen mit eigenen Pferden und mit eigener Montur bei dem 2. Kalaraschen-Regiment in Caracal, ein Regiment, das sich im Ostfeldzug besonders ausgezeichnet hat (der Kommandeur dieses Regimentes, Oberst Ion Hristea wird von Generalmajor a. D. Hans Doerr in dem Buch „Der Feldzug nach Stalingrad“ erwähnt).

Seit 10 Jahren sind alle Versuche, die Bauern aus Dabuleni zu kollektivisieren, gescheitert. Nach Verfolgungen und Schikanierungen aller Art sind dieselben Bauern erst Anfang Juni 1959 **mit der Hälfte ihrer Felder** in die neugegründete Kollektivwirtschaft eingetreten. Die lokalen Behörden (Gemeinde-Volksrat und Bezirks-Volksrat) hatten sich ursprünglich mit diesem Entschluß einverstanden erklärt.

Nach Anfrage in Bukarest lehnte es der Regional-Volksrat in Craiova ab, die Bauern nur mit der Hälfte ihres Landbesitzes in die Kollektivwirtschaft aufzunehmen **und verlangte die Beibringung des gesamten Besitzes.**

Als die Bauern dies erfuhren, versammelten sie sich beim Gebäude des örtlichen Volksrates, verjagten die kommunistischen Funktionäre, entwaffneten die Milizsoldaten, rissen die roten Fahnen ab, hißten die rumänische Trikolore und verbrannten auf dem Hauptplatz kommunistische Bilder und Propagandamaterial. **Die aus allen benachbarten Orten herangeführte Miliz konnte gegen die aufständischen Bauern nichts ausrichten.**

Die Nachricht von dem Aufstand in Dabuleni ging mit Windeseile durch die ganze Gegend. **Auch in anderen Gemeinden wurden Gemeindehäuser und die Verwaltungsgebäude der Kollektivwirtschaften von Bauern im Sturm genommen. Am 22. Juni 1959 hielten die aufständischen Bauern, außer Dabuleni, die Gemeinden Grojdibodul, Obarschia Mare und Marschani-Dolj fest in ihrer Hand.**

Einheiten der Sicherheitstruppen aus Craiova und aus Turnu Severin wurden in Marsch gesetzt, Ein Oberst übernahm das Kommando. Die vier Ortschaften wurden umzingelt. Durch Lautsprecher versprach man den Bauern die Erfüllung ihrer Wünsche, also die beschränkte Kollektivisierung. Am 28. Juni herrschte überall Ruhe und die Bauern waren mit der Einbringung der Ernte beschäftigt. **In der gleichen Nacht wurden aber Hunderte von Verhaftungen durchgeführt und die Verhafteten nach Craiova gebracht.** Seither weiß niemand was aus über 300 Bauern aus Dabuleni geworden ist.

Kommunistische Kundgebung in der T. H. in München

Die Herren F. Angermeier und H. M. Vogel fühlen sich berufen, für den ganzen Jahrgang 1922 zu sprechen und haben eine „Kameradschaft 22“ gegründet, die, in enger Zusammenarbeit mit der „Internationale der Kriegsdienstgegner“, der kommunistischen Zersetzungsarbeit tatkräftig hilft.

Nicht genug damit. Die obengenannten Herren und ihre Beschützer von der „Internationale der Kriegsdienstgegner“ haben es für zweckmäßig gefunden — u. zw. zu einem Zeitpunkt, da die bolschewistische Kampagne gegen Deutschland ihren Höhepunkt erreichte — zwei Sowjetdiplomaten nach München einzuladen, um im Rahmen eines Diskussionsabends, die „friedlichen“ Absichten der Sowjetunion und des Weltkommunismus aus direkter Quelle anzuhören.

Interessanterweise wurde die „Neue Mensa“ der Technischen Hochschule in München ohne Zögern und wohlgesinnt den Veranstaltern zur Verfügung gestellt. Gleiches Verständnis für diesen merkwürdigen Diskussionsabend hatte auch die „Süddeutsche Zeitung“ gezeigt, die mehrere Tage vorher Inserate darüber brachte.

Freitag, den 8. April 1960, konnten die Genossen Timoschenko und Sergejew, von 19.30 bis kurz vor 23 Uhr, **in der Technischen Hochschule in München, in einer rein kommunistischen Kundgebung präsidieren und den Sieg des Kommunismus verkünden.**

Was das Auditorium anbetrifft, war außer der Firma, vom Jahrgang 22 nichts zu sehen. Die „Kriegsdienstgegner“, mit sehr wenigen Ausnahmen, waren waschechte Kommunisten, die statt Hammer und Sichel ein zerbrochenes Gewehr im Knopfloch trugen. Außer diesen „Idealisten“ fungierten mindestens 300 weitere Kommunisten, organisiert und mit Schlagringen (und höchstwahrscheinlich auch mit anderen Waffen) bewaffnet, als Interventions-Trupps. Ein gutes Dutzend sowjetzonaler und Gesandtschaftsphotographen sorgten dafür, daß jeder nicht linientreue Teilnehmer 2 oder 3 mal geknipst wurde. Bei dieser Arbeit zeichnete sich besonders eine dunkelhaarige, schlanke Frau aus.

Als erster Redner bemühte sich Angermeier seine „Kameradschaft 22“ als eine nicht unter kommunistischem Einfluß stehende Vereinigung zu präsentieren. Sein Gesinnungsgenosse Vogel sagte aber, daß „Bonn zu einem Bruderkrieg hetze“ und daß er „die Sache des Friedens in die Hand genommen habe“.

Dann sprach Andrej Michajlowitsch Timoschenko, Gesandter und KGB-Oberst (KGB = MVD = NKVD = GPU), über die „große Oktober-Revolution“, über Lenin, über das sowjetische Wirtschaftssystem, über die „siegreiche Armee der Arbeiterklasse“, gegen die Weißgardisten, gegen die kapitalistischen Imperialisten, gegen die aggressiven Absichten der NATO und der Bundeswehr ... Timoschenko erzählte wie „die ungarischen Aufständischen das ungarische Volk der Freiheit berauben wollten, prophezeite, daß der Lebensstandard der Sowjetbürger höher sein werde als derjenige der US-Amerikaner, daß „in dem Wettkampf mit den Ländern des Westens der Kommunismus Sieger bleiben werde“ und ... stellte fest, daß Ostpreußen ein russisches Gebiet ist ... Die Kriegsdienstgegner und ihre kommunistischen Verbündeten spendeten Beifall für alle diese Erklärungen des Sowjetdiplomaten. Diejenigen, die zu protestieren versuchten, wurden niedergeschrien: „Raus Faschist!“

Ein ungarischer Student, der Timoschenko unterbrach und ihn fragte: „Warum sagen Sie nicht die Wahrheit? Warum haben Sie vor fünf Monaten meinen Bruder in Budapest erschossen?“ wurde von gorilaähnlichen Gestalten beinahe verprügelt. Einem Bauern aus Thüringen, der über die Enteignung in der Sowjetzone zu sprechen versuchte, warf das Auditorium vor: „Ihr habt eure Bauernhöfe ergaunert! Wir brauchen keine Ausbeuterer!“

Trotz Geschrei und Zwischenrufen gelang es dem Landtagsabgeordneten Herbert Prochaska (Gesamtdeutscher Block-BHE) Timoschenko in Verlegenheit zu bringen. Der Sowjet-Gesandte und Sicherheits-Oberst behauptete nämlich, daß alle sowjetischen Truppen aus Rumänien herausgezogen worden sind. Der Landtagsabgeordnete Prochaska stellte aber einige präzise Fragen: „Ist Ihnen bekannt, **daß sich in Mangalia und südlich Sulina sowjetische U-Boot-Stützpunkte befinden, daß die sowjetische Luftwaffe den Flugplatz Ciocarlia und teilweise auch Cocargeaua besitzt und daß die Sowjets überall in den Karpaten Abschußbasen für Raketen haben?“**

„Es kann sein, es kann sein — antwortete Timoschenko —, aber Sie müssen wissen, daß die Länder des Warschauer Paktes so ausgezeichnet ausgerüstet sind, daß sie selbst solche Stützpunkte bauen und unterhalten können. Wir haben übrigens überall Abschußbasen für Raketen, nicht nur in den Karpaten.

Das war der Diskussionsabend der „Kameradschaft 22“. Man hatte das Gefühl im Sportpalast von Moskau oder im Dynamo-Stadion in Bukarest zu sein und nicht in der „Neuen Mensa“ der Technischen Hochschule in München.

Was bis jetzt nur dem roten Zar Nikita anläßlich seiner Auslandsreisen erlaubt war, ist demnach jetzt jedem Chruschtschow in Taschenformat erlaubt ...

Liberté, Liberté cherie ...

Französischer Beitrag zum Weltflüchtlingsjahr
(«Rivarol», Paris, 19. März 1960)

Neue Vernichtungslager im Donau-Delta

Etwa 36 km westlich **Sulina,** südlich und nördlich des Sulina-Kanals, mitten in einem sumpfigen Gebiet, befinden sich zahlreiche Arbeitslager, wo innerhalb der letzten zwei Jahre über 50.000 politische Gefangene und sogenannte „unzuverlässige Elemente“ untergebracht wurden.

Die meisten dieser Gefangenen, die mit sehr primitiven Mitteln und unter unmenschlichen Verhältnissen an der Ausbeutung des Schilfes arbeiten, das in **Maliuc** und in **Chitzcani** weiter verarbeitet wird, sind Bauern aus allen Gebieten Rumäniens.

Die Verwaltung aller dieser Lager und die Kommandostelle der Sicherheitstruppen, die das ganze Gebiet bewachen, befindet sich in **Gorgova** (35 km westlich von Sulina). Die Lager selbst befinden sich hauptsächlich in der Umgebung des **Fortuna-Sees** und südlich des **Gorgova-Sees.** Aber auch in der Gegend des **Malitza-Sees** befinden sich Zwangslager, in denen die Verhältnisse genau so sind wie an dem berühmten und jetzt aufgegebenen Donau-Schwarz-Meer-Kanal.

In diesem Winter, der besonders im Donau-Delta sehr hart war, sind Tausende von Gefangenen gestorben, hauptsächlich Jugendliche. Die Jugendlichen unter 18 Jahren stellen übrigens einen hohen Prozentsatz dieser Gefangenen.

Das Problem solcher Vernichtungslager, die selbstverständlich überall im kommunistischen Machtbereiche zu finden sind, ist nie auf der Tagesordnung der UNO gestanden, Herr Daag Hammerskjöld denkt nicht daran, eine Reise zum Donau-Delta zu unternehmen und auch die berühmte „Liga der Menschenrechte“ hat nie ein Wort darüber gesagt, wie europäische und christliche Völker langsam aber sicher, mit mörderischem Zynismus, ausgerottet werden.

„Dreiviertel der Menschheit möge untergehen, damit der Rest den Kommunismus erlebe! LENIN

Raketenbestand der UdSSR

Moskau (WI 31. 3. 60) — Über die sowjetischen Raketen berichtete Marschall Malinowskij, daß zur Zeit folgende Typen vorhanden seien:

- Kurzstreckenraketen mit Reichweite von 16 bis 25 km;
- Mittelstreckenraketen mit Reichweite bis zu 500 km;
- Interkontinentale Raketen mit Reichweite bis zu 15 000 km und großer Treffgenauigkeit;
- U-Boot-Raketen, getaucht und ungetaucht abzuschießen, mit Reichweite bis zu 500 km.

(Wehr-Pol. Information)